BIBLIA KOLBRIN
(Cartea a X-a)
”CARTEA ÎNŢELEPCIUNII”

Traducerea: Octavian Cocoş

Biblia Kolbrin, un text de înțelepciune egiptean-celtic vechi de 3600 de ani studiat în zilele lui Isus şi păstrat cu drag de generații de mistici celtici din Marea Britanie, are 11 cărți, primele 6 sunt numite „*texte egiptene*” şi au fost scrise de academici egipteni în urma Exodului ebraic, iar ultimele 5 sunt numite „*texte celtice*” şi au fost scrise de preoții celtici în urma morții lui Isus, resectiv:

1. BIBLIA KOLBRIN - Cartea I: ”*Cartea Creației*”
2. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a II-a: ”*Cartea textelor compilate*”
3. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a III-a: ”*Cartea pergamentelor*”
4. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IV-a: ”*Cartea Fiilor focului*”
5. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a V-a: ”*Cartea manuscriselor*”
6. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VI-a*: ”Cartea preceptelor şi învăţăturile morale”*
7. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VII-a: ”*Cartea originilor*”
8. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: ”*Cartea crengii de argint*”
9. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IX-a: ”*Cartea lui Lucius*”
10. **BIBLIA KOLBRIN - Cartea a X-a: ”*Cartea Înțelepciunii*”**
11. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a XI-a: ”*Cartea Marii Britanii*”

© Biblioteca Spirituală

BIBLIA KOLBRIN (Cartea a X-a)
”CARTEA ÎNŢELEPCIUNII”

1:2 ”Când un spirit *conştient* şi *treaz* ocupă un trup material şi se află cu el într-o asociere conştientă, atunci întreaga fiinţă este unită cu Divinul. Ea suferă un proces de expansiune, care o facă să treacă dincolo de limitele spaţiului şi timpului. *Atenţia* controlează gândurile şi sentimentele şi face curăţenie în interior, aşa încât dacă există *pace* şi *linişte*, fiinţa poate primi un aflux de *Conştientizare Divină*; în acelaşi timp, meditaţia deschide o cale de comunicare prin care spiritul omului poate comunica cu spiritul care înconjoară Divinul. Aceasta este o formă superioară de rugăciune, o focalizare controlată a gândului.”

Cuprins

1:38 - Capitolul I – Meditaţie şi morală
2:11 - Capitolul II – Dispensaţiile vieţii
3:22 - Capitolul III – Viaţa armonioasă
4:18 - Capitolul IV – Defecte de caracter
5:8 - Capitolul V – În casa ta
6:8 - Capitolul VI – Tratamentul femeilor
7:9 - Capitolul VII – Îndatoririle, obligaţiile şi serviciul pentru viaţă
8:8 - Capitolul VIII – Respectul pentru drepturile celorlalţi
9:8 - Capitolul IX – Oameni şi locuri de evitat
10:8 - Capitolul X – Viaţă în vecinătate
11:11 - Capitolul XI – Cauza şi campionii săi
12:18 - Capitolul XII – Viaţa bună
13:19 - Capitolul XIII – Viaţa religioasă
14:11 - Capitolul IV – Conduita personală
15:8 - Capitolul XV– Tărâmul spiritual
16:9 - Capitolul XVI – Înţelesul căsătoriei
17:9 - Capitolul XVII – Creşterea copiilor
18:9 - Capitolul XVIII – Prieteni şi duşmani
19:10 - Capitolul XIX – Tendinţa spre rău
20:15 - Capitolul XX – Predare, studiu şi învăţare
21:39 – Capitolul XXI– Un cuvânt către profeţi şi predicatori
22:17 - Capitolul XXII – Religia bună

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I - MEDITAŢIA ŞI ÎNVĂŢĂTURILE MORALE

1:1. Singura modalitate prin care omul poate să se trezească pe deplin din punct de vedere spiritual este aceea de a-şi cunoaşte adevărata sa natură şi de a se strădui să comunice cu Tărâmul Spiritual. Acest lucru poate fi realizat cel mai bine prin meditaţie sau poate ar fi mai corect să spunem prin „conştientizare". Aceasta este o stare de atenţie conştientă, care antrenează toate posibilităţile aflate în om; este putinţa de a întoarce spatele tuturor perturbaţiilor de ordin material şi de a face ca spiritul să intre într-o relaţie armonioasă cu tărâmul superior, cu care este mult mai compatibil. De asemenea, această stare presupune dobândirea controlului deplin asupra tuturor impulsurilor, nevoilor şi dorinţelor materiale.

1:2. Când un spirit conştient şi treaz ocupă un trup material şi se află cu el într-o asociere conştientă, atunci întreaga fiinţă este unită cu Divinul. Ea suferă un proces de expansiune, care o facă să treacă dincolo de limitele spaţiului şi timpului. Atenţia controlează gândurile şi sentimentele şi face curăţenie în interior, aşa încât dacă există pace şi linişte, fiinţa poate primi un aflux de Conştientizare Divină; în acelaşi timp, meditaţia deschide o cale de comunicare prin care spiritul omului poate comunica cu spiritul care înconjoară Divinul. Aceasta este o formă superioară de rugăciune, o focalizare controlată a gândului.

1:3. Curăţarea unui loc interior, care să devină Altarul Inimii, nu constituie o acţiune lipsită de scop. Folosul unei peşteri constă în spaţiul ei gol; folosul unui coş sau al unui vas se datorează golului din interior. Toată înţelepciunea şi toată cunoaşterea, răspunsul la orice întrebare, nu se găsesc în exteriorul omului, ci în interiorul lui. Acesta nu trebuie să caute în afara lui ca să găsească răspunsul la ghicitoarea referitoare la natura sa. Nu trebuie să traverseze Pământul ca să îl poată afla, ci trebuie să îl caute în el însuşi. Şi tot acolo va găsi toate lucrurile de care are nevoie spiritul său.

1:4. În viaţa sa de zi cu zi şi în tot ceea ce face, fiecare om trebuie să se poarte ca şi cum ar intenţiona să devină un exemplu viu pentru ceilalţi. Ar trebui să acţioneze ca şi cum şiar declara ataşamentul pentru cauza măreaţă pe care orice om poate să o slujească şi ca şi cum i-ar invita pe ceilalţi să i se alăture. El trebuie să fie un conducător care să arate calea şi o călăuză care să indice drumul pe care trebuie să-l urmeze ceilalţi, drumul pe care fiecare om trebuie să meargă singur.

1:5. Fiecare fiinţă gânditoare trebuie să-şi dea seama acum că viaţa înseamnă ceva mai mult decât căutarea fericirii, a bogăţiei sau a confortului. Că viaţa trebuie să fie mai mult decât o plutire leneşă în derivă, în care singurele eforturi sunt îndreptate spre căutarea apelor liniştite ale satisfacţiei şi spre plăcerile superficiale. Trebuie să fie vorba de ceva mai mult decât de o căutare a desfătării. Căci, într-adevăr, viaţa înseamnă mai mult decât atât; ea are un scop, iar scopul este acela de a trăi.

1:6. Iar a trăi, înseamnă a trăi pe deplin, nu doar această viaţă trecătoare. Viaţa trecătoare este slujitoarea sau pragul unei vieţi mai înalte şi ea trebuie privită numai în această lumină. Datoria tuturor este aceea de a-şi trezi propriul spirit şi de a-l face să devină conştient. Însă dacă omul nu reuşeşte, atunci lucrul cel mai bun pe care-l poate face este să urmeze preceptele şi poveţele cuprinse în scrierile acelora care şi-au trezit spiritele şi le-au făcut să devină conştiente.

1:7. Ca prim, pas este suficient să existe autocontrol şi autodisciplină, iar eforturile omului să se îndrepte către el însuşi, pentru a învăţa mai multe lucruri despre propria fiinţă. El trebuie să îşi cultive atenţia, pentru a descoperi motivele care stau în spatele gândurilor, cuvintelor şi acţiunilor sale. Trebuie să descopere toate cauzele şi să le înţeleagă efectele. Trebuie să ştie de ce face un anumit lucru şi care sunt mijloacele de care se foloseşte. Trebuie să-şi propună un plan de viaţă şi să-şi stabilească anumite obiective, pe care să le ducă la bun sfârşit. Trebuie să îşi aleagă o cale şi să o urmeze până la capăt, dar să nu privească prea departe şi să ignore ceea ce se află sub picioarele lui. Trebuie să ignore ţipetele dorinţelor perturbatoare şi să nu dea atenţie potecilor lăturalnice ale fanteziilor sale nesăbuite.

1:8. Până acum, niciun muritor nu a cunoscut adevăratele legi ale justiţiei, şi niciun muritor nu a văzut vreodată chipul Adevărului cu vălul ridicat. Nimeni nu s-a ridicat suficient de

© Biblioteca Spirituală

mult pentru a-şi putea proclama libertatea de a se elibera de toate limitările impuse de alţii. Poate că unii susţin că au putinţa şi dreptul de a face acest lucru, însă aceştia nu acţionează pentru că sunt puternici, ci pentru că sunt slabi din punct de vedere moral. Afirmarea libertăţii lor este de fapt o declaraţie de război la adresa libertăţilor altora. Ei nu sunt altceva decât nişte creaturi fără coloană vertebrală, care discreditează legile moralităţii şi principiile înalte doar pentru că urmăresc să-şi înfrâneze instinctele fireşti şi poftele carnale nesănătoase.

1:9. Şi în timp ce subapreciază codurile existente, după care oamenii îşi conduc viaţa, nu au nici putinţa şi nici tăria de a le înlocui cu ceva la fel de bun şi de onorabil. Cu siguranţă, însă, că ceea ce obţin nu se va putea ridica niciodată la înălţimea spirituală a omenirii. Pe astfel de oameni nu trebuie să îi tolerăm, iar dacă refuză să îşi poarte partea care li se cuvine din povara omenirii nu trebuie să acceptăm acest lucru. Cei care caută să-şi afirme individualitatea pe seama celorlalţi reprezintă o ameninţare care nu trebuie tolerată. Regula este aceea că fiecărui om trebuie să i se dea posibilitatea de a dobândi cea mai deplină libertate, însă nicidecum dincolo de un punct de unde să aducă atingere libertăţii, drepturilor şi fericirii celorlalţi. Este imposibil ca tuturor oamenilor să li se dea libertate absolută, deoarece nimeni nu este vrednic de ea. Orice libertate dobândită în detrimentul altui om nu este o libertate respectabilă.

1:10. Nimeni nu are dreptul să condamne un cod moral sau un standard de principii până când nu s-a ridicat deasupra lor. Nu trebuie să renunţăm la nicio lege, la niciun principiu şi la niciun cod până când nu le putem înlocui cu ceva ce s-a dovedit a fi mai bun. Înlocuirea celor care deja sunt în vigoare în altă parte nu constituie o sarcină uşoară, fiindcă o asemenea acţiune este cu mult dincolo de experienţa şi competenţa oricărei persoane. Prin urmare, în actuala stare de dezvoltare a omenirii, bunătatea şi virtutea sunt exprimate prin acceptarea disciplinată a legii morale şi prin supunerea curajoasă în faţa legii scrise. Însă şi acestea trebuie să evolueze odată cu omul, pentru a servi nevoilor sale din ce în ce mai mari şi aflate într-o continuă schimbare.

1:11. O lege proastă sau un obicei rău trebuie înlăturate, chiar dacă au fost acceptate de numeroase generaţii. Un obicei bun sau o lege bună trebuie adoptate şi urmate, chiar dacă sunt respectate şi urmate de vrăjmaşii voştri. Însă niciun om nu este capabil să hotărască ce este bun şi ce este rău.

1:12. Legile se fac şi se schimbă, dar nimeni nu ştie cu adevărat ce este corect şi ce este greşit. Aceste lucruri pot fi aflate doar din cărţile inspirate, compilate de mâinile oamenilor iluminaţi. Nu e departe vremea când oamenii nu vor mai trebui să gândească în termeni de bine şi rău, bogat şi sărac, sănătos şi bolnav, ci în termeni de spiritual sau material.

1:13. Motivul fundamental din spatele unei vieţi virtuoase şi bune nu este căutarea fericirii. Virtutea, bunătatea şi moralitatea sunt alte cuvinte care se referă la autodisciplină, datorie, obligaţie şi muncă. Acestea formează o temelie pe care se poate construi o viaţă aşa cum se cuvine, iar această temelie nu zădărniceşte nicidecum căutarea fericirii. Şi într-adevăr, nu numai că o încurajează, dar ne şi împinge către ea.

1:14. Aproape toată lumea are anumite principii, însă toţi oamenii au tendinţa de a împinge limitele acestora până acolo unde le convine. Ideea de moralitate este subordonată intereselor lor materiale. Oamenii nu trebuie să fie ipocriţi cu ei înşişi, ci ei trebuie să recunoască cinstit că au tendinţa de a subordona aceste principii propriilor interese egoiste. Un standard de moralitate sau un cod de principii care nu sunt absolute şi de nezdruncinat reprezintă acelaşi lucru ca şi lipsa oricărui standard. Numai oamenii cei mai înţelepţi îşi pot stabili propriile standarde, însă aceştia sunt mult prea înţelepţi ca să facă acest lucru.

1:15. În ceea ce-l priveşte pe om, scopul vieţii lui este să se dezvolte şi să se pregătească pentru ceva mai măreţ. Lucrul acesta nu poate fi făcut cu jumătate de inimă sau în anumite momente, pentru că e vorba de un proces permanent, care continuă pe toată durata zilei. Fiecare încercare pe care omul o are de trecut aici este necesară şi are o anumită intenţie, chiar dacă motivul şi scopul său nu sunt evidente.

1:16. Măsura datoriilor, obligaţiilor şi acţiunilor care se cer de la fiecare om depinde de tăria, talentele şi posesiunile care i s-au dat. Cu cât un om are mai mult, cu atât este mai puternic, aşa că de la el se aşteaptă întodeauna un profit mai mare, deoarece a fost mult mai capabil să

© Biblioteca Spirituală

slujească.

1:17. Una dintre sarcinile mai puţin uşoare care stau în faţa omului iluminat este să-şi dezvolte putinţa de a evalua ce trebuie să facă în schimbul lucrurilor cu care a fost înzestrat şi de a sluji fără niciun fel de ezitare izvorâtă din egoism. Fiecare om are locul său printre aceia care slujesc, iar talentele şi posesiunile sale trebuie privite doar ca nişte mijloace de a contribui la extinderea binelui comun şi la progresul omenirii. Aceia care nu se achită de obligaţiile pe care le au atrag asupra lor osânda şi singurătatea.

1:18. Deoarece slăbiciunea şi şovăiala oricărui om diminuează cantitatea totală de muncă şi întârzie progresul, cei puternici au obligaţia de a-i proteja pe cei slabi, dar nu pentru a-i feri de lucrurile care îi duc spre ţelul final sau pentru a prelua povara pe care refuză să o ducă, ci pentru a-i ajuta să capete tărie. Scopul trebuie să fie întotdeauna acela de a spori cantitatea totală de tărie şi pricepere care se află la dispoziţia întregului.

1:19. Suferinţa şi necazurile sunt inevitabile dacă omul vrea să se transforme într-o fiinţă dumnezeiască, aşa cum i s-a hărăzit. El trebuie să devină puternic din punct de vedere spiritual, să aibă curaj şi compasiune, de aceea nu poate fi protejat împotriva suferinţei şi a necazurilor. Căci poate oare planta îngrijită şi ţinută în interior să suporte căldura soarelui sau rafalele de vânt? Compasiunea se trezeşte în sufletul omului doar prin suferinţă, iar calităţile nobile, cum sunt curajul şi dăruirea, se dezvoltă numai datorită necazurilor. Aceia care, în trecut, şi-au îndurat suferinţa cu tărire morală, devin exemple însufleţitoare pentru semenii lor.

1:20. Totuşi, nu trebuie să uităm că durerea şi suferinţa nu conduc prin ele însele la progresul spiritual. Ele nu sunt atât de importante; ceea ce contează este felul în care sunt îndurate, hotărârea cu care omul răspunde provocărilor lor şi curajul cu care sunt biruite. Suferinţa oricărui om trebuie să fie o jertfă adusă elevării spirituale a omenirii.

1:21. Nu are importanţă ce trebuie să înfrunte şi să biruie omul. Ceea ce contează cu adevărat este felul în care face faţă problemelor şi prin ce mijloace reuşeşte să le rezolve. Nici situaţia în care se omul nu este importantă, ci contează direcţia în care se mişcă. Scopul vieţii pe Pământ nu a fost niciodată acela de a trăi în pace şi linişte. Necazurile şi problemele dau o ardoare suplimentară acelor spirite curajoase care le înfruntă cu curaj şi bună dispoziţie. Fiecare om trebuie să-şi descopere propriile slăbiciuni.

1:22. Divinitatea Creatoare ar fi putut da naştere unei lumi lipsite de durere, însă o astfel de lume nu ar fi avut niciun scop. Ar fi putut să o populeze cu fiinţe desăvârşite, însă acestea nu ar fi înţeles ce este suferinţa şi ce sunt necazurile. Ele ar fi fost lipsite de milă, afecţiune şi înţelegere empatică.

1:23. Omul nu suferă din cauza Voinţei Divine. Voinţa Divină este ca omul să ducă la îndeplinire Planul Divin, iar acest lucru înseamnă să înveţe să biruie limitările şi iluziile existenţei materiale, prin faptul că se ridică deasupra lor. Necazurile şi încercările sunt necesare pentru a-l îndemna pe om, pentru a-l stimula, pentru a-l trezi din letargia materială şi a-l împinge către dezvoltare spirituală şi înţelepciune. Dacă omul suferă în mod excesiv, acest lucru este din cauza faptului că este neatent şi nestatornic şi că ignoră adevărata semnificaţie şi adevăratul scop al vieţii.

1:24. Pământul este imperfect deoarece imperfecţiunile sale sunt esenţiale. Imperfecţiunile sociale, care se deosebesc de cele naturale, reprezintă rezultatul lipsei de înţelegere a omului şi faptul că acesta se dedică mai mult scopurilor materiale decât celor spirituale. Încercările şi testele care provin din imperfecţiunile naturale ale Pământului nu-l afectează pe om la fel de mult ca necazurile pe care omul le-a abătut singur asupra capului său, din cauza faptului că el caută să ducă o viaţă exclusiv materială. Însă pentru ca cele două aspecte să poată fi deosebite trebuie să ştie să facă diferenţa între ele.

1:25. Motivul pentru care intervenţia divină este atât de limitată nu este faptul că Divinul rămâne indiferent, ci că omului i s-au dat toate puterile şi toată înţelepciunea de care are nevoie pentru a se ocupa de problemele pământeşti. Dacă el nu se pricepe să le folosească, atunci cine este de vină? Datoria pe care o are omul este să meargă în sus, către spiritualitate, şi în exterior, către perfecţiune. Dar dacă omul refuză să facă aceste lucruri, va trebui să accepte consecinţele,

© Biblioteca Spirituală

de care se face singur vinovat.

1:26. Dacă nu ar exista durere şi suferinţă, omul ar fi ca o moluscă ce pluteşte fără niciun scop, purtat de curenţii care se mişcă într-o mare de materie. Suferinţa, durerea şi tristeţea provin dintr-o existenţă dusă într-un trup muritor şi ele nu fac parte din moştenirea spirituală a omului. Lanţurile omenirii sunt făurite în cuptoarele vieţii şi nu în ei liniştite.

1:27. Iată îndrumările adresate celor care urmează Marea Cărare a Căii Adevărate; ele sunt nişte călăuze şi nişte ajutoare de încredere: Fiţi recunoscători pentru lucrurile bune din viaţa voastră. Fiţi răbdători în suferinţă şi fermi în faţa necazurilor. Fiţi harnici atunci când vă îndeplinţi sarcinile şi nu vă sustrageţi niciodată de la obligaţiile pe care le aveţi. Înduraţi loviturile nenorocirilor cu bună dispoziţie şi curaj. Nu fiţi iuţi la mânie, grăbiţi să vă contraziceţi sau pripiţi în gândire, fiindcă aceste lucruri dovedesc faptul că nu aveţi stăpânire de sine. Evitaţi slăbiciunile reprezentate de invidie şi de ura nejustificată, întrucât acestea se vor răsfrânge asupra voastră. Nu fiţi frivoli, ca oamenii să creadă că aveţi puţină minte. Păstraţi-vă calmul, căci o persoană furioasă este confuză. Purtarea voastră să fie senină şi plină de încredere. Ridicaţi-vă mintea deasupra lucrurilor pământeşti şi priviţi spre Împărăţia Spiritului şi spre Palatele Sufletului. Nu-i preamăriţi niciodată pe oamenii răi şi nu încuviinţaţi ceea ce este greşit.

1:28. Nu folosiţi expresii indecente sau un limbaj trivial, fiindcă acestea arată că sunteţi inferiori celorlalţi. Nu râdeţi la glumele subtile sau obscene, căci lucrul acesta dovedeşte faptul că aveţi o minte necurată şi nesănătoasă. Nu ridicaţi banii sau posesiunile la rangul de zei. Faceţi în aşa fel încât să vă câştigaţi pâinea în mod cinstit. Pe timp de pace, priceperea şi cunoaşterea sunt nişte giuvaere, în vremea necazurilor ele sunt un scut şi o sabie, iar în vremuri tulburi sunt nişte călăuze sigure.

1:29. În mijlocul iluziei materiale, nu sporiţi confuzia prin cuvintele şi faptele voastre mincinoase. Studiaţi înţelepciunea cuprinsă în aceste cărţi cu râvnă şi consecvenţă. Nu uitaţi niciodată beneficiile ce rezultă dintr-o viaţă bine trăită şi ţineţi minte că indiferent ce se întâmplă este pentru binele vostru. Bărbaţii să-şi pună nădejdea în bărbăţia lor, iar femeile în feminitatea lor.

1:30. Purtaţi-vă cu decenţă şi păstraţi-vă calmul, pentru că lumea îl evită pe omul iritabil, care este ca o trestie slabă, de care nu poţi să te sprijini în vremuri grele sau atunci când pândeşte pericolul. Omul lăudăros nu reuşeşte să creeze imaginea pe care o doreşte, de aceea trebuie să vă cântăriţi cu grijă cuvintele, căci cuvântul rostit nu mai poate fi luat înapoi. Omul neglijent cu cuvintele sale este instabil şi în alte privinţe. Niciodată să nu vi-l faceţi confident pe acela care flecăreşte.

1:31. Uitaţi lucrurile pe care le-aţi făcut, fiindcă acelea nu pot fi schimbate, şi nu vă preocupaţi de ceea ce s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Dacă aveţi un lucru de valoare, ţineţi-l departe de omul invidios. Treziţi-vă dis-de-dimineaţă şi întâmpinaţi ziua cu nerăbdare, căci leneşul şi cel ce lâncezeşte în pat sunt pe jumătate morţi. Mâncaţi şi beţi cu moderaţie, atât cât este necesar pentru bunăstarea trupului vostru, dar fără a-l încărca. Căutaţi tovărăşia celor care vă sunt superiori în înţelepciune şi ţineţi minte că este mai profitabil să ascultaţi decât să vorbiţi.

1:32. Omul care nu-şi poate înfrâna limba călăreşte pe un armăsar sălbatic. Ţineţi-l în frâu şi evitaţi să daţi un răspuns pripit celor care spun lucruri dezagreabile, izvorâte din slăbiciunea lor. Fiţi răbdători şi îngăduitori atunci când sunteţi provocaţi şi înfrânaţi-vă braţul atunci când este ispitit să se ridice plin de mânie. Omul care rămâne neclintit atunci când este provocat este superior celui care loveşte. Întotdeauna să vorbiţi calm şi cu puţine cuvinte. Vorbiţi blând şi clar, fiindcă numai proştii ţipă pentru a-şi acoperi propria ignoranţă. Boul mugeşte, dar taurul fornăie.

1:33. Unul dintre cele mai mari eşecuri ale vieţii este să pierzi un prieten. Dacă această nenorocire îl loveşte pe un bărbat, acesta trebuie să-şi cerceteze inima cu atenţie şi sinceritate, ca acest lucru să nu se mai repete. Să nu căutaţi niciodată să menţineţi o prietenie prin ipocrizie sau linguşire, căci aceasta nu este prietenie şi aici se vede inima făţarnică a celui care amăgeşte.

1:34. Fiţi mândri, dar nu înfumuraţi, vorbiţi deschis, dar nu jigniţi. Curajoşi, dar nu

© Biblioteca Spirituală

agresivi, răbdători, dar nu slugarnici. Ţineţi minte că este mai bine ca omul să se numere printre cei insultaţi, decât printre cei care insultă, printre cei vorbiţi de rău, decât printre bârfitori.

1:35. Rămâneţi ferm cu picioarele pe Marea Cărare a Căii Adevărate şi faceţi din cumpătare lumina voastră călăuzitoare. Niciodată să nu vorbiţi cu exuberanţă sau prea amical cu aceia care nu sunt decât nişte cunoştinţe. Ţineţi-i pe toţi la distanţă până când vor arăta cine sunt şi îşi vor dezvălui adevărata natură. Niciodată să nu permiteţi ca secretele inimii voastre să circule de la unul la altul ca o proprietate comună.

1:36. Nu fiţi prea sensibili şi nici nu vă ofensaţi prea repede, fiindcă lucrul acesta îi va întoarce pe oameni împotriva voastră. Nu invadaţi niciodată intimitatea altora şi lăsaţi-i să urmeze acele căi pe care îi poartă tendinţele lor. Vedeţi-vă de treburile voastre şi nu vă preocupaţi de treburile altora.

1:37. Dintre gânduri, cuvinte şi fapte, doar faptele au o anumită valoare pe Pământ. În lumea materială, gândurile sunt lucruri intangibile, iar cuvintele nu au nicio semnificaţie dacă nu sunt transpuse în fapte.

1:38. Bunătatea şi înţelepciunea nu trebuie tăinuite, căci atunci când posesorul lor se desprinde de ceilalţi, care mai este scopul lor şi cum mai pot fi ele măsurate şi puse la încercare? Omul bun, care se teme că lumea îl va contamina, nu are încredere în bunătatea lui şi nu este de niciun folos. Dacă un om se scufundă într-o mlaştină cu nămol, cel care încearcă să-l salveze nu va putea fi salvat la rândul lui de un altul care stă la distanţă. Omul care încearcă să cureţe moravurile oamenilor este ca o cârpă de praf care curăţă cu preţul murdăririi sale.

CAPITOLUL II - ORGANIZAREA VIEŢII

2:1. Dacă cineva este lovit de necazuri şi tristeţe nu trebuie să se vaite, pentru că acestea sunt nişte mijloace menite să-l aducă mai aproape de îmbrăţişarea Divinului. Rolul lor este acela de a-i întări spiritul şi de a-l ajuta să se dezvolte din punct de vedere spiritual. Nimeni nu are dreptul să se aştepte la o viaţă netulburată, iar cel care a trăit jumătate de an fără a avea parte de necazuri sau nenorociri a primit deja o răsplată consistentă şi nu se cuvine să ceară mai mult. Tristeţea este agentul purificator al spiritului, iar suferinţa este curentul care-l uneşte pe om cu Divinul. De asemenea, ele îl ajută să deosebească iubirea pură de cea falsă, deoarece iubirea pură este ca un foc ce nu poate fi înăbuşit şi pe care apele suferinţei nu reuşesc să-l stingă.

2:2. Omul trebuie să fie pregătit întotdeauna pentru a fi pus la încercare şi niciodată nu trebuie să fie luat prin surprindere, întrucât nenorocirea poate să lovească şi în mijlocul prosperităţii şi păcii. De asemenea, atunci când trece prin aceste încercări, el trebuie să ţină minte că norocul poate să-i surâdă oricând.

2:3. După fiecare nenorocire, omul trebuie să analizeze cuvintele pe care le-a rostit şi lucrurile pe care le-a făcut, căci poate ceea ce s-a abătut asupra lui este doar rezultatul cuvintelor nepotrivite sau al faptelor sale nesăbuite. Pedeapsa este o necesitate a vieţii pământeşti. Dacă ea nu ar urma unei fapte rele, cum ar putea copilul să înveţe ce este corect şi ce este greşit? Pedepsele oamenilor izvorăsc din Iubirea Divină, căci prin suferinţă se ajunge la bunătate, iar prin necazuri, la înţelegere. Omul care poate accepta necazurile cu bucurie, cunoscându-le adevăratul scop, a învăţat una dintre cele mai adânci taine ale vieţii. Nimeni nu este împovărat dincolo de capacitatea sa de suportabilitate, deoarece loviturile reci ale năpastelor sunt întotdeauna atenuate, pentru a fi pe măsura slăbiciunilor sale. Doar cei aleşi şi puternici sunt chemaţi să poarte poverile grele, căci alergătorului puternic nu-i pasă dacă vântul îi este potrivnic.

2:4. Dacă încercările şi necazurile coboară asupra omului, acesta trebuie să le întâmpine în tăcere, cu hotărâre şi curaj. Este inutil să se mânie pe ele sau să se revolte împotriva sorţii sale. Doar cei ignoranţi şi cu inima slabă se întorc de pe Cale, pentru că ei cred că răbdarea lor este în zadar. Virtutea şi bunătatea unui om nu-l vor apăra de suferinţă, ci chiar s-ar putea să i-o sporească. Roadele muncii sale nu se află pe partea de drum care se găseşte dincoace de hotar.

© Biblioteca Spirituală

De câte ori nu vedem oameni care se vaită de nefericirea lor şi care îşi plâng de milă, neputând din această cauză să tragă niciun fel de foloase de pe urma ei? Mult prea frecvent, oamenii consideră că necazurile sunt un semn că au fost abandonaţi.

2:5. Oamenii s-au ataşat de anumite lucruri şi îşi fac planuri cum să le dobândească, însă dacă aceste planuri nu sunt coplementare Planului Divin, ele nu vor duce nicăieri. Pământul are o misiune, şi toate lucrurile care există pe el joacă un rol în îndeplinirea acestei misiuni. Scopurile materiale au puţină importanţă în comparaţie cu cele spirituale, iar intenţia creaţiei este doar aceea de a satisface nevoile şi de a dezvolta competenţele de natură spirituală.

2:6. Cei buni şi cei răi sunt puşi la încercare, şi nimeni nu este cruţat. Diferenţa este aceea că omul virtuos se foloseşte de aceste încercări pentru a progresa, în timp ce omul lipsit de virtute le întoarce împotriva lui, iar acestea îi vor distruge sufletul. Nimeni nu trebuie să se lase biruit de necazurile care se abat asupra lui. Ele trebuie folosite pentru elevarea sufletului şi pentru întărirea spiritului său, aşa că ştiind aceste lucruri, omul ar trebui să fie capabil să le îndure mai bine.

2:7. Fiecare om se naşte pentru a fi testat şi pus la încercare. Tristeţea şi suferinţa, problemele şi necazurile, fac parte din soarta omului. Totuşi, acestea nu sunt permanente, iar momentele mai luminoase ale vieţii le depăşesc cu mult pe cele mai întunecate. Omului nu i sa dat viaţă cu singurul scop de a se bucura de Pământ şi de plăcerile pe care le oferă. Pământul este un loc unde omul trebuie să cultive şi să se pregătească pentru seceriş, căci din ceea ce produce se va hrăni atunci când se va încheia sezonul agricol. Necazurile sunt plugul, iar tulburările sunt cazmaua. Tristeţea şi suferinţa sunt seminţele, iar bucuriile vieţii sunt apele fertilizatoare.

2:8. Fiţi recunoscători pentru lucrurile bune din viaţă, căci acestea vă depăşesc cu mult nevoile. Înălţaţi o rugăciune de mulţumire dimineaţa şi una seara, iar dacă nu găsiţi niciun motiv pentru a face asta, fiţi siguri că voi sunteţi de vină. Chiar şi ştiind că s-a întâmplat lucrul cel mai groaznic şi că aţi băut cupa nefericirii până la ultima picătură, şi tot puteţi simţi o oarecare satisfacţie, fiindcă apare o stare de pace a minţii, pe care o simt toţi aceia care au pierdut totul şi nu mai au nimic de pierdut.

2:9. Dacă un om este privilegiat şi are parte de prosperitate, trebuie să fie vigilent, ca nu cumva să permită dorinţelor sale să-l ducă pe un drum greşit şi să-şi piardă din râvna spirituală. Dintr-o perspectivă mai largă asupra lucrurilor, nu trebuie să ne temem atât de mult de vremurile de necaz şi nefericire, deoarece atunci oamenii se întorc către lucrurile spirituale. Pericolul pândeşte în vremurile de prosperitate, când aceştia dobândesc averi şi devin înfumuraţi şi egoişti, fiindcă atunci deformează poruncile şi îndemnurile la austeritate ale cărţilor sacre şi le pervertesc pentru a-şi linişti conştiinţa. Prin urmare, în vremuri de prosperitate şi satisfacţie, omul trebuie să fie mult mai atent în interpretarea Cărţilor Sacre decât atunci când a recurs la ele pentru a găsi tărie şi mângâiere.

2:10. Omul inteligent observă căile Naturii şi forţele pe care ea le utilizează. Învaţă modul lor de acţiune, astfel încât să nu devină sclavul forţelor oarbe aflate dincolo de capacitatea sa de a le controla. Aceia care nu înţeleg lucrarea forţelor naturii sau care sunt peste măsură de înspăimântaţi de ele, vor deveni sclavii lor. Acesta este un loc în care nimic nu poate fi văzut limpede, şi chiar şi Adevărul poate fi observat doar pe un fundal de falsitate.

2:11. Modul de organizare a vieţii nu este complet dincolo de înţelegerea omului, şi, într-adevăr, acesta are datoria de a se strădui să-l înţeleagă. Toate au un scop, chiar şi lucrurile care par a fi cele mai vătămătoare. Orice stâncă dizgraţioasă are în interiorul ei o statuie potenţială, şi o frumuseţe potenţială există în fiecare bucată de lemn şi în fiecare bulgăre de lut, dar ce este acolo nu poate ieşi afară de la sine. Statuia şi frumuseţea sunt scoase la lumină numai după ce materialele brute au trecut printr-un proces de gândire şi au suferit acţiunea modelatoare a daltei, cuţitului sau focului. Omul va fi răsplătit în funcţie de lucrurile bune pe care le face şi va fi pedepsit în funcţie de lucrurile rele. Cine munceşte, primeşte plată, dar mâinile leneşe fac ca gura să rămână flămândă.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL III - VIAŢA ARMONIOASĂ

3:1. Tot ce este în neregulă pe Pământ este în neregulă cu omul. Vrajba dintre oameni provine din interiorul lor, nu din mediul în care trăiesc, căci omul îşi arată mult mai clar lipsurile şi slăbiciunile atunci când interacţionează cu ceilalţi. Ipocrizia este unul dintre viciile cele mai adânc înrădăcinate în firea oamenilor, fiindcă ei urăsc la alţii lucrurile de care ei înşişi se tem. Omul care vorbeşte cel mai vehement împotriva unui anumit viciu este acela care îl practică pe ascuns. Oamenii se acoperă cu o mantie de ipocrizie şi nu îşi dezvăluie niciodată adevăratul sine. Ei sunt pentru sau împotrivă; cred un lucru sau altul; le place ceva sau altceva, însă rareori sunt sinceri, astfel încât să dezvăluie celorlalţi adevăratele lor gânduri şi sentimente. Una dintre cele mai mari bătălii ale omului este aceea de a birui acest viciu, această slăbiciune interioară. Iată scopul căruia trebuie să i se dedice Religia cea Bună.

3:2. Cei ce urmează Religia cea Bună trebuie să-şi caute prieteni printre aceia care au aceeaşi credinţă şi aceleaşi tendinţe, şi nu trebuie nicidecum să încerce să meargă pe două drumuri. Nimeni nu poate ascunde ceva în sufletul lui pentru totdeauna, iar dacă este un prefăcut, într-o bună zi se va da de gol. Niciun lucru făcut, cunoscut sau experimentat în timpul vieţii pământeşti nu se pierde pentru totdeauna.

3:3. Dacă vecinul vostru vă insultă, ţineţi-vă în frâu mânia, căci astfel spiritul vostru va avea de câştigat. Poverile purtate cu răbdare şi curaj şi insultele nebăgate în seamă sunt mai bune pentru spirit decât orice formă de penitenţă. Întotdeauna să vă înfrânaţi furia nu de dragul armoniei cu cei din jur, ci pentru binele vostru; nu uitaţi că cuvintele unui om furios sunt ca nişte tăciuni ce îi ard în gură. Furia singură nu vatămă spiritul într-o măsură prea mare, însă furia însoţită de răutate şi ură pătează cu siguranţă sufletul.

3:4. Să nu încercaţi niciodată să domoliţi un om atunci când este mânios; lăsaţi-l să fie mistuit de focul din interiorul lui. Înainte să vă descărcaţi furia pe cel care v-a jignit, faceţi o pauză şi încercaţi să descoperiţi ceva bun în el, ceva ce vouă vă lipseşte. Nu este necesar ca o persoană să nu se înfurie niciodată sau să nu se aprindă pe dinăuntru, fiindcă uneori împrejurările necesită un răspuns dat cu o furie virtuoasă. Aşadar, fiţi înceţi la mânie şi ţineţivă în frâu firea, căci este un lucru mai bun decât să nu aveţi capacitatea de a vă enerva. Nu fiţi prea dulci, ca nu cumva să fiţi mâncaţi. Întotdeauna când doi se ceartă, niciunul nu are dreptate.

3:5. Cea mai împovărată persoană dintr-o comunitate este aceea care nu face ceea ce este capabilă să facă, întrucât nu poate face lucrurile pe care vrea să le facă. Fiecare om trebuie să înveţe diferenţa dintre lucrurile mici, pe care le poate face singur, şi lucrurile măreţe, care pot fi făcute doar în cooperare cu ceilalţi, căci unirea face puterea.

3:6. Fiţi întotdeauna mărinimoşi atunci când aveţi de a face cu aproapele vostru şi ţineţi minte că aşa cum apa stinge focul, tot aşa şi alinarea pe care o oferiţi cuiva vă face să vă ispăşiţi păcatul. Când aproapele vostru vă salută cu bucurie, să îi răspundeţi în acelaşi fel, căci un chip posac sau încruntat înspăimântă şi îndepărtează mâna prietenoasă. Generozitatea şi bunătatea sufletească sunt nişte calităţi minunate, însă aceia care le posedă trebuie să fie vigilenţi, deoarece bunătatea le poate face uneori mai mult rău decât bine.

3:7. Întotdeauna să trataţi proprietăţile aproapelui vostru sau pe prietenii lui aşa cum aţi vrea să vă fie şi vouă tratate proprietăţile şi prietenii. Niciodată să nu vorbiţi fără să gândiţi, căci cuvintele nu pot fi luate înapoi, iar lucrurile spuse nu mai pot fi şterse. Un cuvânt rostit cu uşurinţă poate să distrugă o viaţă sau fericirea unei familii. Regula care trebuie să vă călăuzească nu este doar aceea că trebuie să spuneţi lucrul potrivit în locul potrivit, ci şi că trebuie să lăsaţi nespuse lucrurile rele în acele momentele când este cel mai ispititor să le rostiţi. Regula conversaţiei este următoarea: Este adevărat, este instructiv, este amabil, este necesar?

3:8. Nu vorbiţi grosolan şi nu vă purtaţi aspru, căci aceste lucruri dezvăluie o slăbiciune ascunsă. Ingredientele necesare pentru menţinerea relaţiilor cu cei din jur sunt amabilitatea, respectul şi bunele maniere. Cimentul prieteniei este suferinţa comună.

3:9. Un bărbat nu trebuie să vorbească niciodată cu o femeie într-o manieră care să îi insulte decenţa; însă femeile de rând, care şi-au sacrificat decenţa, nu se simt ofensate. Prin

© Biblioteca Spirituală

urmare, felul în care vorbeşte un bărbat în prezenţa unei femei arată ce părere are el despre ea şi despre reputaţia ei. Fiţi întotdeauna vigilenţi atunci când sunt femei de faţă, căci pentru un bărbat nu există o insultă mai mare decât aceea de a insinua că soţia, mama sau sora lui este o femeie de rând. Un bărbat puternic îşi poate permite să fie amabil şi tăcut oriunde s-ar afla, însă un bărbat slab trebuie să fie aspru şi să se laude, ca în felul acesta să se scoată în evidenţă. Un om care se scoate mereu în evidenţă are cu siguranţă nevoie să se evidenţieze.

3:10. Dacă asupra aproapelui vostru s-a abătut o nenorocire sau dacă a căzut în dizgraţia conducătorilor, acesta se va simţi ruşinat, aşa că dacă-l vizitaţi în această situaţie s-ar putea să îi sporiţi disconfortul. Prin urmare, momentul vizitei trebuie ales cu discreţie şi tact. Indiferent ce a făcut, trataţi-l cu bunătate şi respect. Fructele bunătăţii sunt dulci, dar fructele mâniei şi răutăţii cad greu la stomac. La fel de sigur cum noaptea urmează zilei, omul va fi tratat de ceilalţi la fel cum i-a tratat şi el.

3:11. Dacă un om doreşte ca bunurile lui să nu fie atinse, atunci trebuie să arate şi el acelaşi respect pentru bunurile altui om. De asemenea, dacă îşi respectă reputaţia şi vrea ca şi ceilalţi să i-o respecte, trebuie ca şi el la rândul lui să respecte reputaţia celorlalţi. Dacă nu vrea să devină subiectul bârfelor, nici el nu trebuie să bârfească pe nimeni.

3:12. Bărbatul trebuie să trateze casele şi familiile altora, la fel cum vrea să fie tratate casa şi familia lui. Şi trebuie să ţină la bunul renume al soţiei şi copiilor altora, tot aşa cum ţine şi la bunul renume al soţiei sale şi al copiilor lui.

1.3. Fiţi milostivi cu aproapele vostru şi nu ezitaţi să-i faceţi un bine atunci când se iveşte ocazia. Totuşi, un singur act de caritate indică faptul că inima voastră s-a însufleţit doar o singură dată. S-ar putea, aşadar, să fie vorba numai de un impuls de moment, deoarece caritatea este un proces permanent.

3:14. Bărbatul poate găsi pace şi fericire în casa lui doar dacă soţia şi familia sa au parte de fericire, iar lucrurile acestea nu pot fi separate. Bărbatul care acasă are parte de vrajbă este mai nefericit decât un câine flămând. Atunci când sunteţi oaspeţi, ţineţi minte că în ochii unui oaspete tot ce face gazda este bine.

3:15. Întotdeauna să trăiţi în conformitate cu credinţele voastre, căci a face altfel este un semn de ipocrizie. Una dintre sarcinile Religiei Bune este aceea de a-i învăţa pe oameni că trebuie să construiască un pod între ceea ce cred că este bine şi felul în care trăiesc. De asemenea, cu toate că mulţi oameni ştiu cum să trăiască, foarte puţini trăiesc în acel fel.

3:16. Deşi se cuvine ca bărbatul să se căsătorească devreme, nu trebuie să facă acest lucru în grabă. Ar fi o prostie ca cineva să îşi ia o soţie înainte de a o putea întreţine sau de a o putea înţelege. Bărbatul lipsit de înţelepciune, care îşi ia o nevastă în grabă, îşi leagă de gât o piatră de moară şi nu poate da vina pe nimeni pentru consecinţe. Bărbatul nu trebuie să îşi ia niciodată o soţie până când nu a citit Cărţile Sacre de mai multe ori.

3:17. Fiţi fermi în convingerea voastră referitoare la bine şi la rău. Nu vă abandonaţi niciodată principiile şi nu vă trădaţi idealurile. Dar să nu permiteţi ca mintea voastră să devină fanatică sau plină de prejudecăţi, pentru că omul cu mintea neschimbătoare este ca apa care nu mai curge şi care, devenind stătătoare, se umple cu nămol. Iar gândurile lui sunt ca apa ţinută prea mult într-un vas, care cu timpul se strică.

3:18. Tactul şi autocontrolul, exerciţiul moderaţiei în toate privinţele şi o ambiţie disciplinată îndreptată spre un scop ce poate fi atins, o inimă bună şi o limbă sinceră, iată lucrurile care netezesc cărarea vieţii. Iar viermii care mistuie trupul păcii şi mulţumirii sufleteşti sunt graba nefondată, nechibzuinţa, indiferenţa şi pizma.

3:19. Să nu vă temeţi prea mult că veţi fi săraci. Este mai bine să aveţi mai puţine bunuri şi atât cât să vă puteţi menţine sănătatea trupului, decât să aveţi parte de belşugul celor bogaţi, care îi secătuieşte de vlagă şi îi tulbură din punct de vedere spiritual. Fericirea nu poate fi cumpărată, iar o inimă veselă ţine trupul sănătos. Comoara cea mai folositoare este iubirea pură, nu bogăţia, căci ea sfinţeşte zilele scurte ale vieţii şi le umple până la refuz cu bogăţie spirituală, a cărei valoare este veşnică.

3:20. De-a lungul drumului vieţii, bărbatul şi femeia trebuie să meargă împreună mână în

© Biblioteca Spirituală

mână. Ei au menirea de a face din iubirea lor un întreg armonios, iar viaţa unuia fără celălalt este incompletă. Totuşi, în aceste vremuri, adevărata armonie matrimonială pare să fie un lucru extrem de greu de realizat, din cauza imaturităţii spirituale cauzate de imperfecţiunile doctrinelor religioase existente. Prin urmare, acestea trebuie remediate.

3:21. Nu vă grăbiţi să-l judecaţi pe răufăcător, căci deşi a făcut ceva rău, s-ar putea ca binele din el să fie mai mare decât binele din voi. Şi poate că în Ochii Divinului el este un om mai bun decât sunteţi voi. Este mai bine să nu respecţi legile oamenilor cu intenţia sinceră de a face bine, decât să vă supuneţi lor fără a avea în minte o astfel de intenţie.

3:22. Legea de aur a unei vieţi armonioase este ca omul să-şi stăpânească dorinţele, să şi ţină voinţa sub control şi să-şi slujească conştiinţa.

CAPITOLUL IV - DEFECTE DE CARACTER

4:1. Omul care vorbeşte mult face asta pentru a-şi ascunde slăbiciunea. Cuvintele în sine sunt lucruri inutile şi unde este vorbă multă sunt fapte puţine. Cuvintele sunt nişte lucruri lipsite de viaţă, care nu au nicio valoare până când nu sunt însufleţite de inimă şi nu sunt probate prin fapte. Aşadar, regula este aceea ca niciodată să nu vă angajaţi în pălăvrăgeli nefolositoare şi întotdeauna să evitaţi compania celor care flecăresc.

4:2. Cei cărora le face plăcere să sporovăiască şi să bârfească demonstrează că au o minte măruntă şi iresponsabilă. Cei care cu limba lor seamănă seminţe rele pot fi siguri că vor secera numai dispreţ. Vorbirea este una dintre calităţile care îl deosebesc pe om de animale, însă în acelaşi timp ea este şi un medicament ce trebuie manipulat cu grijă. Prin urmare, trataţi toate cuvintele aşa cum un farmacist tratează medicamenele de pe o reţetă. Ele trebuie cântărite cu grijă, în aşa fel încât să nu existe pericolul unei supradoze.

4:3. Vorbitul excesiv denotă un defect de caracter. Prin urmare, chiar şi atunci când lăudaţi pe cineva sau îi preamăriţi virtutea trebuie să evitaţi să folosiţi prea multe cuvinte, ca nu cumva să fiţi acuzaţi de ipocrizie sau partizanat. Vorbirea exuberantă este apa care bolboroseşte atunci când curge peste o minte superficială. Nimic nu este mai potrivit pentru omul inteligent decât tăcerea; şi cu cât mai necesară îi este ea omului lipsit de înţelepciune!

4:4. Motto-ul celor care urmează Religia cea Bună trebuie să fie următorul: „Vorbiţi puţin şi faceţi mult. Înlocuiţi vorbele cu faptele”. Celui bun nu îi va fi greu să se conformeze, însă cel rău va prefera să vorbească în loc să facă. Gura omului este ca un cal; trebuie ţinută bine în frâu înainte să îl poată sluji. Însă dacă va pierde controlul asupra ei, îl va duce la ruină. Aşadar, păziţi-vă limba ca şi cum v-aţi păzi averea, şi ţine minte că cu cât vorbiţi mai puţin, cu atât veţi face mai puţine greşeli.

4:5. Deşi toată înţelepciunea vremurilor trecute condamnă flecăreala, ea continuă să sporească, însă relele lumii nu se micşorează, ci doar îşi schimbă natura. Prin urmare, dacă vreţi să slujiţi Religia cea Bună aşa cum se cuvine, ţineţi-vă limba în frâu. Aveţi grijă de ea la tinereţe, astfel încât la maturitate să poată revărsa înţelepciune şi să contribuie astfel la progresul omenirii.

4:6. Cuvintele sunt armele mincinosului, căci ele dau putere falsităţii. Minciuna şi înşelăciunea sunt defecte de caracter ce dau la iveală slăbiciuni ascunse. Pedeapsa pământească a unui mincinos constă în faptul că nimeni nu-l crede nici atunci când spune adevărul, însă acesta se osândeşte singur la o pedeapsă mai severă în tărâmul spiritual.

4:7. Lipsa de ospitalitate indică josnicie. Aşadar, să fiţi mereu ospitalieri cu drumeţul şi străinul, şi să-i trataţi corect şi cu respect. Nu-i înşelaţi şi nu le trădaţi încrederea în voi, pentru că acestea sunt nişte lucruri josnice. Oamenii meschini sau cei care îi fac pe alţii să devină meschini nu pot să evite murdărirea sufletului lor.

4:8. Puţini sunt aceia care îşi recunosc propriile defecte, dar şi mai puţini sunt aceia care mărturisesc cinstit. Iar cei ce se străduiesc cu serozitate să se lepede de ele sunt într-un număr şi mai mic, deşi aceasta este o parte esenţială a scopului vieţii. Majoritatea sunt ipocriţi sau se

© Biblioteca Spirituală

înşală singuri; regenerarea lor va începe doar atunci când îşi vor cerceta inima cu sinceritate şi vor descoperi care este firea lor adevărată.

4:9. Unul dintre cele mai mari defecte de caracter este indiferenţa crasă, lipsa de interes faţă de lucrurile folositoare. Omul poate dobândi înţelepciunea şi iluminarea doar după ce a citit şi a studiat cu râvnă Cărţile Sacre. Gândirea ocazională referitoare la lucrurile superioare sau lectura recreativă nu niciun fel de efecte benefice şi nu servesc niciunui scop util.

4:10. Omul dominat de pasiune, care este robul dorinţelor sale, are un caracter slab. El nu poate sluji unui scop mai înalt decât cel pământesc. Pentru a sluji Religia cea Bună, omul trebuie să se ridice deasupra acestui scop, iar mijloacele prin care poate face acest lucru, motivul şi ţelul, reprezintă revelaţia care este cuprinsă în Cărţile Sacre.

4:11. Omul cu un caracter care lasă de dorit caută să trăiască pe spinarea celorlalţi şi nu îşi duce propria povară. El ia, dar nu dă; el este un parazit al trupului omenirii. Prin urmare, ţineţi minte că acela care mănâncă din roadele mâinilor sale are inima mulţumită şi spiritul revigorat. Însă atunci când mâncaţi, să nu vă certaţi la masă ori să mâncaţi atunci când muştele roiesc sau când un câine stă flămând lângă voi.

4:12. Pretutindeni în ţinuturile vechilor religii, oamenii se plâng că au puţine lucruri pentru care să trăiască, însă ar fi mai aproape de adevăr dacă ar spune că nu au nimic pentru care să moară. Aceştia nu văd niciun scop în viaţă, dar adevărul este acela că nu văd nici în moarte nu văd vreun scop. Ei se plâng că nu au suficiente lucruri pe care să se sprijine atunci când mor. Religiile existente îmbătrânesc şi îşi pierd puterile, dar nu din cauza vârstei, pentru că o religie care se bazează pe Adevăr nu are vârstă, ci din cauza faptului că Adevărul lipseşte, iar El este hrana bunei credinţe. Acestea nu pot oferi hrana care dă tăria de a face faţă vremurilor, însă şi hrana Religiei Bune trebuie interzisă oamenilor, întrucât ziua ei rămâne ascunsă în pântecul timpului.

4:13. În aceste vremuri, oamenilor le lipseşte tăria de caracter pentru a căuta faima, de aceea ei caută notorietatea, însă aceasta nu este altceva decât o imagine deformată a faimei. Oamenilor le lipsesc acele calităţi care să-i îndemne să caute faima cu ajutorul slujirii şi al sacrificiului. Le lipsesc forţa motrice şi inspiraţia, care ar trebui să vină din spiritul lor de cetăţeni. Ogoarele fertile ale inspiraţiei sunt năpădite acum de buruieni, iar apele răcoritoare ale spiritualităţii şi-au oprit curgerea. Dar cu siguranţă că după această noapte întunecată va răsări soarele unei noi inspiraţii şi va veni ziua reînnoirii speranţelor. Atunci, omenirea va porni încă o dată să ia cu asalt înălţimile spirituale, călăuzindu-se după un nou standard, după un nou stindard al inspiraţiei spirituale.

4:14. Mândria este o calitate a binelui; falsa mândrie şi înfumurarea sunt slujitoarele răului. Omul care nu este mândru că este om are un caracter slab, iar această slăbiciune îl va face să păcătuiască şi să acţioneze greşit. Când unui om îi lipseşte standardul după care să trăiască şi are o părere proastă despre el însuşi, orice faptă rea pe care o va face nu i se va părea greşită. Legile omeneşti pedepsesc bolile unui popor, însă nu le vindecă. Preceptele şi codul Religiei Bune sunt leacurile de care este nevoie pentru a preveni şi vindeca; ziua lor va veni. Dacă cineva se preocupă mai mult de ce cred alţii despre el decât de ce ştie el că este, dacă se teme de judecata lor mai mult decât de a sa, atunci acel om ştie că părerea sa nu are nicio valoare. Omul trebuie făcut să fie mândru de tăria lui de caracter şi de integritatea sa morală. Datoria religiei este să formeze astfel de oameni.

4:15. Pentru a fi bun, omul nu trebuie doar să ducă o viaţă bună, ci trebuie să facă şi fapte bune. Acestea nu trebuie făcute la întâmplare sau sub impulsul momentului, ci ele trebuie să fie rezultatul efortului, căutării şi sacrificiului. A face bine atunci când se iveşte ocazia nu este suficient, pentru că meritul real este doar al acelora care duc o bătălie înverşunată împotriva răului.

4:16. Omul cu un caracter sănătos face efortul de a sluji cauza binelui şi de aceea studiază cu râvnă Cărţile Sacre, pentru a şti ce se cere de la el. El acceptă cu bunăvoinţă sarcinile care îi sunt date şi nu se sustrage de la îndatoririle sale. El nu încearcă să interpreteze cuvintele Cărţilor Sacre, pentru a face ca lucrurile să devină mai uşoare. Nu tratează cu superficialitate poruncile

© Biblioteca Spirituală

lor şi nici nu evită să facă ceea ce îi cer. El ştie că indiferent cât de mult s-ar strădui, acestea îl pot duce spre o desăvârşire şi mai mare. Nimănui nu i se cere să fie perfect, ci doar să aspire către perfecţiune din toată inima lui şi cu toată puterea lui.

4:17. Nimeni nu poate eşua vreodată dacă se sileşte să-şi facă datoria şi dacă face tot ce depinde de el. Dar dacă întoarce spatele datoriei sale şi nu se achită de obligaţiile care îi revin, va fi un ratat. Omul care caută să se pună în valoare etalându-şi deşteptăciunea este ca un comandant care dezvăluie toate secretele tacticii sale de apărare. Se lasă descoperit şi este uşor de învins.

4:18. Defectele de caracter sunt numeroase şi variate, însă înainte de a putea fi biruite trebuie descoperite. Cuvintele scrise aici nu pot fi mai mult decât o oglindă care vi se dă. Dacă veţi privi doar reflexia voastră sau dacă veţi privi profund şi cu înţelegere, acest lucru depinde în întregime de natura caracterului vostru. Defectele unui caracter nedesăvârşit pot să ascundă de el însuşi propriile cusururi, însă acestea nu pot rămâne ascunse dacă sunt căutate cu lumina Înţelepciunii şi Adevărului.

CAPITOLUL V - ÎN CĂMINUL VOSTRU

5:1. Deşi căminul vostru este teritoriul care vă aparţine şi bastionul intimităţii voastre, totuşi el trebuie să fie deschis pentru actele de caritate. Nu-i închideţi uşa în nas celui aflat la ananghie, ci lăsaţ-i pe toţi aceia care au nevoie să intre înăuntru şi să găsească mângâiere. Casa voastră trebuie să fie deschisă pentru văduvă şi orfan.

5:2. Păstraţi-vă casa ca pe un loc al mulţumirii şi fericirii, permiţând tuturor celor care locuiesc în ea să-şi spună părerea fără a fi întrerupţi sau reduşi la tăcere. Apăraţi sfinţenia ei şi a familiei voastre indiferent de ce se întâmplă, ţinând minte că pentru acest lucru niciun sacrificiu nu este prea mare. Dacă sfinţenia familiei voastre a fost trădată sau nimicită, să nu rămâneţi pasivi, pentru că în felul acesta veţi da prilejul ca aceeaşi nenorocire să cadă şi asupra altuia.

5:3. Căminul vostru este bastionul intimităţii şi idealurilor voastre; el păstrează cu evlavie blândeţea soţiei şi decenţa fiicelor voastre. Prin urmare, să nu permiteţi ca el să fie invadat de cuvinte indecente ori să fie întinat de respiraţia celor cu gura spurcată. Bărbatul care face acest lucru îşi arată lipsa de mândrie şi stima de sine scăzută cu care are grijă de familia lui. Dacă auziţi lucruri obscene în intimitatea casei cuiva, să ştiţi că acela este un bărbat cu un caracter slab, a cărui familie trebuie compătimită.

5:4. În casa voastră se află căminul vostru, iar acesta este viaţa şi spiritul casei. Faceţi din căminul vostru un loc sfânt, în care se păstrează cu evlavie tot ce are mai bun omenirea. Nu vă certaţi, ci doar instruiţi, şi nu pedepsiţi fără să căutaţi să înţelegeţi intenţia bună. Nu tulburaţi niciodată pacea mesei, căci hrana trebuie întotdeauna consumată în linişte şi fără grabă.

5:5. Firea copiilor este să fie gălăgioşi şi să facă tot felul de prostii, aşa că un bun părinte temperează pedeapsa cu înţelegere şi toleranţă. Părintele bun nu este niciodată excesiv de aspru, dar nici nu este lejer şi indiferent atunci când este nevoie de disciplină. Cea mai bună disciplină pentru un copil este exemplul şi călăuzirea, nu pedeapsa. Atunci când este nevoie să pedepsiţi un copil, să nu faceţi niciodată acest lucru până când nu v-aţi întrebat unde aţi greşit. Dacă vă pasă de copil, veţi căuta în inima voastră cu râvnă.

5.6. O căsătorie nefericită este adesea rezultatul grabei, nechibzuinţei sau al lipsei de respect din partea unuia dintre parteneri sau din partea amândurora. Niciun copil nu trebuie să sufere vreodată din cauza prostiei sau a ignoranţei unui părinte, iar atunci când aveţi grijă de un copil, aceasta trebuie să fie regula de bază. Deşi nimeni nu poate pretinde că fericirea este un drept din naştere, fiecare copil adus pe lume este îndreptăţit la toată fericirea posibilă şi la toate plăcerile copilăriei.

5:7. Soarele căminului unui bărbat este soţia lui, însă acela care ia de nevastă o femeie desfrânată este un bărbat care se mulţumeşte să trăiască fără căldura inspiraţiei. Bărbatul a cărui soţie este lipsită de virtuţile femeieşti devine un prizonier al ruşinii sale, iar casa lui va fi un

© Biblioteca Spirituală

loc al vrajbei şi neliniştii. O soţie credincioasă îşi încununează soţul cu o ghirlandă de fericire, dar soţia care îşi înşală soţul este ca un blestem al inimii lui, care aşteaptă să răbufnească.

5:8. În căminul lui, bărbatul este un rege, iar soţia o regină. Niciunui străin nu trebuie să i se permită să intre pe tărâmul fericirii lor, iar cei care se amestecă în treburile lor trebuie îndepărtaţi. Nici măcar cei care apără legile omeneşti nu trebuie să intre cu forţa, ci toţi oamenii vrednici îi vor trata cu respect şi corectitudine.

CAPITOLUL VI - CUM TREBUIE TRATATE FEMEILE

6:1. Niciun bărbat nu trebuie să aibă relaţii intime cu o femeie atunci când aceasta este în perioada scurgerii de sânge, căci lucrul acesta produce o întinare subtilă. Totuşi, după ce femeia se curăţă, bărbatul poate să se culce cu ea fără nicio grijă, căci lucrul acesta izvorăşte din firea femeilor şi nu reprezintă ceva necurat. Totuşi, este bine să ţineţi minte că suferinţele femeilor din această perioadă nu fac parte din natura lor, ci reprezintă un semn al faptul că în trecut au eşuat în menţinerea purităţii izvorului vieţii.

6:2. Soţia unui bărbat este păşunea lui, unde poate intra după bunul plac, însă nu trebuie să rămână niciodată insensibil la trăirile ei, căci un soţ nepăsător culege o recoltă slabă. Femeia nu trebuie tratată cu asprime, ci cu blândeţe şi afecţiune. Ea merită să fie respectată, căci sentimentele ei nu sunt ca ale unei femei uşoare, pe care bărbaţii au tratat-o aşa cum au vrut.

6:3. Trataţi întotdeauna femeiea cu rezervă şi respect, căci făcând aşa vă sporiţi prestigiul vostru de bărbaţi. Doar bărbaţii lipsiţi de mândrie nu respectă femeile, iar femeile care se supun unor astfel de bărbaţi înseamnă că găsesc o plăcere perversă în propria degradare. Când tot ce îşi doreşte un bărbat de la o femeie este doar frivolitate şi amuzament, înseamnă că în cele din urmă o va folosi ca pe un instrument pentru satisfacerea poftelor sale trupeşti. Bărbatul înţelept se ţine departe de femeia clevetitoare, căci viaţa împreună cu ea ar fi ca şi cum ar trăi la poalele unui deal de nisip.

6:4. Orice om care urmează Religia cea Bună trebuie să trateze femeile cu respect şi consideraţie. Acesta nu va încerca niciodată să seducă o femeie decentă, deoarece castitatea este floarea pură a feminităţii. Fără ea, femeia este ca o livadă care nu înfloreşte niciodată, şi de aceea nu va putea niciodată să ducă în extaz inima unui bărbat.

6:5. Epocile îndelungate ne-au învăţat numeroase lecţii, iar una dintre acestea ne spune că bărbatul care s-a căsătorit cu o femeie cuviincioasă tinde să devină mai bun. Însă dacă s-a căsătorit cu o femeie desfrânată sau necredincioasă, atunci va avea tendinţa să devină desfrânat, aspru, nechibzuit şi bădăran. Bărbatul care este gata să ia de nevastă o femeie desfrânată primeşte ceea ce i se cuvine unuia ca el.

6:6. Prin urmare, trataţi-le pe acelea care pot deveni soţiile altor bărbaţi, aşa cum aţi vrea să fie tratată şi viitoarea voastră soţie. Ţineţi minte cuvintele străvechi de înţelepciune, care au trecut testul timpului, şi alegeţi-vă soţia cu grijă. Cu adevărat norocos este acela care dezgroapă comoara unei femei virtuoase, căci valoarea ei este mai presus de bogăţiile pământeşti. Inima soţului ei se odihneşte pe patul mulţumirii şi el doarme în siguranţă ştiind că îi este fidelă. Ea nu îl va face să-şi plece capul cu tristeţe atunci când bărbaţii vorbesc despre femei sau să-şi întoarcă capul de ruşine atunci când ceilalţi bărbaţi îi aruncă priviri batjocoritoare.

6:7. Omul inteligent nu-i permite soţiei sale să trândăvească, ca nu cumva gândurile ei să rătăcească către clevetire. Atunci când va fi revelată lumina Religiei Bune, femeia cuminte va fi separată de celelalte, iar bărbatul nu va mai umbla într-o stare de de îndoială.

6:8. Femeia bună are milă de cel sărac, dar nu se lasă înşelată de şiretlicurile cerşetorilor. Copiii ei sunt crescuţi în bunătate, iar la maturitate vor fi buni şi oneşti. Niciun cântec care se revarsă de pe buzele bărbaţilor nu poate ridica în slăvi virtuţile unei mame şi ale unei soţii bune, însă cântecul tăcut şi plin de recunoştinţă din inima soţului şi a copiilor ei nu va înceta niciodată. Aceasta este melodia sfântă ce răsună în toate sferele universului.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL VII - ÎNDATORIRI, OBLIGAŢII ŞI ACŢIUNI ÎN SLUJBA VIEŢII

7:1. Dacă o femeie este frumoasă şi înzestrată mai mult decât celelalte femei, înseamnă că a fost favorizată de Divinitate şi că i s-au încredinţat cele mai mari comori ale vieţii. Prin urmare, aceasta nu va trebui să se comporte ca alte femei, şi pentru că mulţi bărbaţi vor umbla după ea, va trebui să aleagă cu grijă. Influenţa ei asupra bărbaţilor poate să fie mai mare decât a celorlalte femei, de aceea va trebui să fie conştientă permanent de efectul pe care îl are. Îi face ea oare să devină nişte bărbaţi mai buni, astfel încât să servească cauzei binelui? Atitudinea femeilor frumoase şi înzestrate este de mare interes pentru aceia care se preocupă de elevarea spirituală şi de progresul omenirii. Spre deosebire de religiile care vor dispărea, Religia Bună nu poate să ignore acest aspect al vieţii.

7:2. Femeia frumoasă, dacă este bună, este mândră să fie gardianul acestei comori şi ea o apără de mâinile celor care o pot întina. Ea îşi dedică frumuseţea slujirii binelui, care înseamnă şi slujirea omenirii. Ea o foloseşte ca un îndemn şi ca un stimulent pentru străduania omului de a se înălţa către divinitate. Ea este mai decentă şi mai rezervată decât alte femei, şi din această cauză este şi mai mult dorită; este discretă şi chibzuită în tot ceea ce face. Ca să se dedice cauzei binelui nu trebuie să facă nimic altceva decât să-şi păstreze cu strictețe standardele feminine ale decenţei în faţa ispitelor copleşitoare şi să fie o soţie şi o mamă bună.

7:3. Focurile pasiunii pot să ardă în femeie aşa cum ard şi în bărbat, dar când se întâmplă acest lucru, nu trebuie să uite că aceste forţe motrice trebuie folosite aşa cum se cuvine şi nu trebuie irosite într-o descărcare malefică. Bărbaţii şi femeile nu sunt la fel, iar datoriile şi obligaţiile lor în Ordinea Divină sunt diferite, chiar dacă au aceleaşi impulsuri şi dorinţe. Aceeaşi apă este şi în râu şi în canalul de irigaţii, dar moara şi planta cultivată nu o folosesc în acelaşi fel. Puterea cea mai bună este aceea care serveşte mai multor scopuri.

7:4. Ordinea Divină separă bărbatul de femeie şi stabileşte pentru fiecare un alt mod de a sluji. Femeilor nu li se cere să fie războinice, iar rolul bărbaţilor nu este acela de a face copii. Totuşi, diferenţele dintre bărbat şi femeie sunt complementare, iar atunci când cei doi sunt împreună formează un întreg armonios.

7:5. Toţi au datoria de a studia Cărţile Sacre şi de a încerca să priceapă înţelesul lor ascuns. Toţi trebuie să înveţe un meşteşug prin care să-şi câştige existenţa, iar cunoaşterea şi înţelepciunea trebuie să fie sporite în fiecare zi. Dacă scopul vieţii este acela de a dezvolta spiritualitatea şi de a contribui la instaurarea Ordinii Divine, ar fi o prostie extraordinară să neglijaţi acest lucru. Fiecare persoană trebuie să încerce zi de zi să devină o fiinţă mai echilibrată şi să ducă o viaţă mai plină de armonie.

7:6. Obligaţiile bărbaţilor sunt numeroase, dar obligaţiile femeilor sunt înfrumuseţarea vieţii şi păstrarea cu sfinţenie a virtuţilor. Datoriile bărbăteşti tind să-i îndepărteze pe bărbaţi de confortul căminului lor, pe când cele femeieşti tind să le facă pe femei să îşi slujească vatra, căminul şi familia. Bărbatul se închină la altarul îndatoririlor şi obligaţiilor, pe când femeia se închină la cel al virtuţii şi slujirii. Însă amândoi se închină înaintea altarului iubirii.

7:7. Toţi cei care sunt capabili de aşa ceva au datoria să îndrepte ceea ce altul a făcut greşit. Niciunul dintre aceia care au la suflet bunăstarea omenirii nu poate să spună, „Acest lucru nu mă priveşte” sau „Nu mă interesează ce face altul”.

7:8. Nu-i neglijaţi pe cei bolnavi şi bătrâni, căci aceasta este o obligaţie a tuturor oamenilor. Vizitaţi-i pe aceia care sunt bolnavi, deoarece vizitatorii îi ajută să alunge singurătatea zilelor lor. Intraţi plini de veselie în camera celor bolnavi, ca şi cum v-ar face o plăcere deosebită, nu ca şi cum aţi face acest lucru din obligaţie. Ţineţi cont de situaţia în care se află şi nu zăboviţi prea mult.

7:9. Fiecare bărbat trebuie să-şi îmbrace familia în mod decent şi să o hrănească potrivit posibililtăţilor sale. Acesta nu trebuie să permită niciodată ca vreun membru al familiei lui să fie jerpelit, murdar sau indolent. Când ceva nu merge bine într-o casă, stăpânul casei este vinovat. Deşi fiecare copil se naşte cu anumite tendinţe, părinţii le pot dirija aşa cum doresc, de aceea nu pot să evite răspunderea pentru ceea ce devine copilul. Atunci când copilul creşte şi devine un

© Biblioteca Spirituală

bărbat vrednic sau o femeie vrednică, părinţii se grăbesc să îşi aroge meritele, dar dacă copilul ajunge o ruşine, nu se grăbesc să recunoască că este vina lor. Totuşi, mai degrabă răul, nu binele, este cel care rezultă din ceea ce părinţii au făcut sau nu au reuşit să facă.

CAPITOLUL VIII - RESPECTUL PENTRU DREPTURILE ALTORA

8:1. Nu intraţi nepoftiţi într-o casă care nu este a voastră, iar dacă aveţi o funcţie care vă dă putere, nu vă folosiţi de ea pentru a intra în casa altuia. Nu intraţi într-o casă atunci când proprietarul ei nu este acolo, chiar dacă este deschisă. Dacă vreodată nu vi se permite să intraţi într-o casă ori dacă vi se spune să plecaţi, atunci îndepărtaţi-vă în liniște. Intimitatea unui cămin nu poate fi violată decât în interesul dreptăţii sau păcii ori atunci când de acest lucru depinde siguranţa cuiva, însă chiar şi atunci trebuie să se procedeze cu reţinere şi respect.

8:2. Totuşi, dacă o casă este goală sau abandonată, nu este nimic rău dacă cineva intră în ea ca să se adăpostească, însă trebuie să aibă grijă să nu o deterioreze în mod intenţionat. Niciun lucru făcut de mâna omului nu trebuie vătămat, decât dacă provoacă daune sau neplăceri care îi depăşesc foloasele pe care le aduce.

8:3. Atunci când sunteţi oaspeţi în casa altuia, să-i trataţi familia cu respect şi bunurile cu grijă. Dacă deterioraţi ceva ce îi aparţine, trebuie să îl despăgubiţi aşa cum se cuvine. Când sunteţi în casa unui prieten, niciodată să nu atingeţi vreo femeie din familia lui în mod necuviincios sau să-i dispreţuiţi decenţa prin vorbe sau gesturi. Băgaţi de seamă cum se poartă cineva la el acasă, căci lucrul acesta nu arată doar caracterul său, ci şi pe acela al femeilor din casa respectivă.

8:4. Dacă cineva vă salută politicos, să-i răspundeţi în acelaşi fel, căci firea posacă denotă slăbiciune de caracter. Dacă un om aflat la ananghie vă cere să-l ajutaţi, sprijiniţi-l aşa cum puteţi. Dacă puteţi da o povaţă sau nişte informaţii, să nu le ţineţi doar pentru voi atunci când vă sunt cerute, însă niciodată să nu daţi sfaturi dacă nu vă sunt solicitate.

8:5. Respectaţi drepturile şi demnitatea celor săraci, căci altceva s-ar putea să nu prea aibă. Cei care-i ajută pe oamenii săraci sau nevoiaşi cu daruri sau foloase, ştiind că aceştia nu îi vor putea răsplăti, nu vor rămâne în pagubă atunci când viaţa lor va spori. Primiţi-i pe toţi cei care vin la voi cu un zâmbet de fericire şi nu fiţi abătuţi atunci când daţi ceva; altfel, darul vostru nu va avea nicio valoare.

8:6. Deşi fericirea este dreptul din naştere al fiecărui om şi unul dintre idealurile sale, pe care trebuie să îl urmărească, în momentul în care aduce atingere libertăţii altui om, ea încetează să mai fie autentică. Prin urmare, înainte să vorbiţi de libertatea voastră sau de drepturile voastre, gândiţi-vă la libertatea şi drepturile altora, pentru că dacă sunteţi buni cu adevărat, libertatea şi drepturile lor sunt cele mai importante. Totuşi, dacă alţii caută să vă restrângă libertatea şi drepturile cu ajutorul forţei sau al legii, fără a vă oferi la schimb ceva la fel de preţios, atunci va trebui să le staţi împotrivă. Dar ţineţi minte că adevărata libertate face parte din categoria acelor calităţi sublime ce nu pot fi dobândite pe Pământ, deşi omul poate şi trebuie să aspire la ea, însă aceasta este limitată de condiţiile lumeşti, care presupun slujire, îndatoriri şi obligaţii.

8:7. Pentru a fi cu adevărat liber, omul trebuie să se ridice deasupra firii sale muritoare şi să devină divin. Ca să dobândească adevărata libertate, el trebuie să călătorească pe un drum cu multe vămi şi la fiecare trebuie să plătească cu aurul libertăţii pe care îl posedă. Libertatea, ca şi desăvârşirea, bunătatea şi dreptatea, reprezintă un scop pe care omul trebuie să-l urmărească, dar în acelaşi timp trebuie să-şi dea seama că acesta va putea fi atins doar dincolo de tărâmul limitărilor impuse de firea muritoare. Ca şi celelalte calităţi divine de pe Pământ, el este cel mai bine înţeles prin opoziţie.

8:8. Îndatoririle, obligaţiile şi slujirea sunt cele trei elemente ale vieţii de care nimeni nu poate scăpa. Pe drumul spre divinitate, ele reprezintă trei poveri ce trebuie cărate pas cu pas. Este clar că acestea nu pot fi lipsite de scop, aşa cum se întâmplă şi în cazul stimulentelor

© Biblioteca Spirituală

importante, fără de care omul nu poate reuşi în urcuşul său. Însă dacă omul se va lepăda de ele, atunci va cădea printre fiarele sălbatice, care nu sunt conştiente de ele însele.

CAPITOLUL IX - OAMENII ŞI LOCURILE DE EVITAT

9:1. Evitaţi toate locurile şi toţi oamenii care vă împing la rău. Ţineţi-vă la distanţă de ipocriţi, fiindcă aceştia au un sentiment comun de degradare care îi face să se adune laolaltă şi ar fi un lucru nesăbuit să vă aflaţi printre ei. Ipocriţii sunt atraşi de rău deoarece au o afinitate cu el şi de aceea întorc spatele tuturor lucrurilor bune şi corecte. Ei ţin pumnul strâns atunci când cei săraci vin să le ceară ceva de pomană, dar sunt darnici atunci când sunt abordaţi întrun loc public. Cu siguranţă că ipocritul reprezintă cea mai josnică formă a fiinţei umane!

9:2. Dacă întâlniţi un străin care pare a fi plin de virtuţi extraordinare sau care se poartă cu graţie şi este bine educat, nu vă grăbiţi să trageţi concluzia că acesta este adevăratul său caracter. Mergeţi în locul unde trăieşte şi unde oamenii îl cunosc. Fiţi atenţi la atitudinea pe care o are faţă de familia lui şi la felul în care se poartă atunci când este printre prieteni; căutaţi să aflaţi ce se spune despre el. Numai aşa veţi putea să-l judecaţi şi să-i apreciaţi valoarea.

9:3. Există multe persoane ipocrite care într-un loc îşi dau la iveală adevăratul caracter, în timp ce în alt loc afişează o mască de bunătate. Dacă vă grăbiţi să agreaţi un bărbat sau o femeie şi sunteţi înşelaţi, atunci să nu daţi vina pe nimeni altcineva decât pe voi înşivă. Omul care acceptă pe cineva doar pe baza propriei evaluări face o afacere proastă.

9:4. Ocoliţi-i pe oamenii superficiali, chiar dacă sunt plăcuţi şi atrăgători. Râurile puţin adânci sclipesc cel mai tare, iar apele cele mai firave scot sunetele cele mai plăcute. Sunt mulţi care înţeleg prietenia ca pe o simplă tovărăşie, iar aceştia nici nu caută, nici nu cunosc ceva mai profund. Nimeni nu poate cunoaşte pe altul cu adevărat până când nu l-a văzut înfruntând pericolul sau pierderea. Şi nici chiar atunci nu-l poate cunoaşte pe deplin, dacă nu l-a văzut pus la încercare şi de prosperitate şi succes.

9:5. Evitaţi-i pe aceia care caută să profite de pe urma prieteniei voastre; aceştia nu sunt pentru voi. Prietenia este o plantă preţioasă, care trebuie să crească în solul bun al sincerităţii şi încrederii şi să fie udată din plin cu apa loialităţii şi înţelegerii. Omul care aşteaptă prea multe de la prietenie nu este vrednic de ea.

9:6. Evitaţi-o pe femeia uşoară, căci chiar dacă este frumoasă, ea nu este decât o momeală pusă pe capcana care ascunde groapa de dedesubt. Nu vă lăsaţi ispitiţi de dorinţele voastre şi nici nu permiteţi ochilor voştri să vă adoarmă înţelepciunea. Omul care îşi pune foc pe piept nu poate evita să nu se ardă, iar cel ce îmbrăţişează necurăţenia, oricât de frumos împachetată ar fi, se va murdări.

9:7. Evitaţi vecinul rău sau vecinătăţile rele; ţineţi minte că omul este judecat potrivit lucrurilor cu care se asociază. Sunt mulţi oameni cu caraceter slab, care deşi nu doresc să se asocieze cu cei răi sau să trăiască în vecinătatea lor, vor face totuşi asta pentru a-şi atinge scopurile. Şi dacă nu sunt gata să-şi recunoască deschis slăbiciunea, înseamnă că sunt ipocriţi.

9:8. Evitaţi locurile plăcerilor, care îi atrag pe cei slabi şi răi, căci dacă vă veţi asocia cu ei nu veţi putea rămâne necontaminaţi. Ţineţi minte că omul cu care credeţi că este cel mai bine să vă asociaţi s-ar putea să nu fie cel mai bun tovarăş; şi, în general, locurile rele sunt mai ispititoare decât cele bune.

CAPITOLUL X - TRAIUL ÎMPREUNĂ CU SEMENII

10:1. Atunci când cineva are păreri diferite faţă de cele ale semenilor săi înseamnă că nu poate trăi în armonie cu ei. În această situaţie, persoana va trebui să decidă dacă dreptatea este de partea ei sau de partea semenilor, iar dacă semenii au dreptate, va trebui să-şi schimbe părerile.

© Biblioteca Spirituală

10:2. Dar dacă constată că părerile celorlalţi sunt greşite şi degenerate, şi dacă se teme să nu cadă sub influenţa lor, atunci va trebui să plece neîntârziat. Şi se va duce într-un alt loc, unde purtarea şi concepţiile semenilor ei vor fi mai compatibile cu ale sale, indiferent cât de departe va trebui să călătorească.

10:3. Acolo unde nimeni nu este gata să preia comanda în caz de necesitate sau unde nimeni nu este pregătit să se preocupe de fericirea comunităţii, fiţi voi aceia care să urmăriţi aceste scopuri. Faceţi asta chiar dacă uneori va trebui să neglijaţi studierea Cărţilor Sacre, căci omul care îşi slujeşte bine comunitatea slujeşte cauza binelui.

10:4. Aşa cum întregul om suferă din cauza greşelilor mâinii sau limbii sale, tot aşa va suferi şi întreaga comunitate a celor virtuoşi din cauza fărădelegilor săvârşite de cineva din rândurile sale. Dacă cineva face un lucru rău, atunci toţi ceilalţi vor trebui să îl îndrepte. În felul acesta, fiecare om va avea un sentiment de datorie faţă de întreg, astfel încât bunul renume şi reputaţia întregului să nu aibă de suferit din cauza unei singure persoane.

10:5. Nu este un rău prea mare dacă cineva oferă mângâiere cuiva care a comis o fărădelege, dar cine ajută pe altul să facă rău sau îi acoperă faptele nu este cu nimic mai bun decât el. A mângâia şi a trece cu vederea sunt două lucruri complet diferite.

10:6. Oricare ar fi problemele comunităţii voastre, să nu vă izolaţi de ele, căci dacă acestea se referă la fericirea celorlalţi, atunci trebuie să vă preocupe şi pe voi. Străduiţi-vă să fiţi în relaţii amicale cu toţi vecinii voştri, ca în cazul în care daţi greş să nu vă reproşaţi nimic.

10:7. Dacă aproapele vostru este la ananghie, nu întârziaţi să îi săriţi în ajutor. Dacă nu stă în puterea voastră să îl ajutaţi, arătaţi-i că nu sunteţi indiferenţi la problemele lui. Dacă un semen de-al vostru încalcă legea ţinutului, nu vă apucaţi să îl judecaţi. Dacă nu puteţi spune nimic în sprijinul lui, atunci ţineţi-vă gura.

10:8. Legile ţinutului şi ale comunităţii voastre tebuie să aibă în vedere menţinerea păcii şi siguranţei, de aceea este de datoria voastră nu numai să le respectaţi, ci şi să le susţineţi. Legile bune nu trebuie impuse cu forţa celor buni, pentru că bunătatea lor vorbeşte de la sine, însă legile care asupresc sunt ca un jug pe gâtul oamenilor. Capra nu atacă leul, iar legile proaste trebuie îndurate uneori cu răbdare, de dragul liniştii comunităţii. Însă şoarecele nu va ezita să atace un elefant dacă acesta îl împiedică să intre în gaura sa, iar oamenii nu sunt nici ei mai puţin curajoşi.

CAPITOLUL XI - CAUZA ŞI APĂRĂTORII EI

11:1. Cea mai măreaţă cauză pe care o poate sluji un om este aceea care i-a fost stabilită de către divinitate. Aceasta este cauza omenirii, care operează în cadrul Planului Divin şi îl ridică pe om până în pragul divinităţii.

11:2. În aceste zile întunecate, când mulţi zei se luptă între ei pentru supremaţie, iar omul este divizat în sinea lui din cauza numeroaselor credinţe contradictorii, cauza despre care am pomenit a amuţit şi nu mai este apărată de nimeni. Însă apărătorul este deja zămislit şi doarme în pântecul timpului, aşteptând ora naşterii sale.

11:3. Acest apărător este Religia cea Bună, care acum este protejată şi iubită de câţiva oameni devotaţi, care vor avea grijă de ea în veacurile cât se va afla în pântec. Aceasta este religia care într-o bună zi va umple căminele şi inimile oamenilor disperaţi. Ea va păstra cu sfinţenie speranţele şi aspiraţiile omenirii şi îi va înzestra pe toţi oamenii cu viaţă şi cu un rost anume, ca să poată urca pe munte şi să ajungă la divinitate. Doar Religia cea Bună va ieşi în evidenţă şi va susţine că omul căruia i se dă o cauză suficient de măreaţă nu va putea fi învins.

11:4. În timp ce alte credinţe cer milă sau ajutor, imploră iertarea sau caută să aline suferinţa, susţinând că omul este slab şi nefericit, Religia cea Bună va veni în ajutorul lui ca un elixir dătător de viaţă. Apariţia ei va fi luceafărul care vesteşte o nouă zi, mult mai luminoasă, şi la lumina acelei zile omul se va cunoaşte pe sine aşa cum este el cu adevărat şi va face lucrurile pe care trebuie să le facă. Atunci nu va mai fi un copil care umblă în întuneric şi ignoranţă,

© Biblioteca Spirituală

frângându-şi mâinile şi plângând pentru că este slab şi ticălos. Nu se va mai târî în ţărâna umilinţei şi slugărniciei, implorând mila altuia sau vrând ca altcineva să îi poarte povara păcatelor. La lumina zilei care tocmai începe, omului i se va arăta ce este realitatea, iar vestitorii zorilor îi vor proclama divinitatea. Atunci, din praful pe care l-a adunat atâta timp cât a stat în întuneric, va ieşi omul nou, care va înainta plin de hotărâre spre răsărit.

11:5. În zilele apariţiei sale, Religia cea Bună va avea nevoie de lideri, iar aceştia vor fi aleşi din rândul oamenilor cu calităţi excepţionale. Aceştia vor trebui să se dedice cauzei sale fără niciun gând de mărire. Mulţi oameni se amăgesc atunci când cred că dorinţa lor de a conduce este spre folosul altora, când de fapt ei caută mărirea şi puterea. Unii nici măcar nu pot să-şi vadă adevăratele motive sau să-şi citească gândurile cele mai intime, din cauza norului de ipocrizie care îi înconjoară. Astfel de oameni nu sunt de dorit pentru a fi lideri.

11:6. Drumul pe care va trebui să meargă Religia cea Bună nu va fi unul uşor, aşa că toţi aceia care o urmează vor fi nevoiţi să-şi dedice toate eforturile şi toate resursele cauzei ei. Cei slabi de inimă nu au ce căuta acolo, fiindcă o cauză atât de măreaţă presupune sacrificiul suprem al persoanei şi al pungii sale cu bani.

11:7. Unii bărbaţi sunt conducători vanitoşi, care cunosc doar valorile exterioare şi superficiale. Mulţi dintre aceştia nici măcar nu pot găsi direcţia cea bună sau calea cea mai bună pentru ei înşişi; totuşi, înfumurarea şi ambiţia lor îi îndeamnă să presupună că au calităţi de lideri. Însă vina lor nu este mai mare decât a acelora care îi susţin şi care merg orbeşte pe un anumit drum.

11:8. Atunci când oamenii se dedică unei cauze cu jumătate de inimă sau când sunt indiferenţi în privinţa atingerii obiectivului ei, lor nu li se dă un conducător adevărat. Dacă conducătorul este orb, el şi cei care-l urmează vor ajunge în şanţ. Adevăratul lider este acel bărbat pe care toţi îl urmează şi la care toţi pot să privească aşa cum vor.

11:9. Acolo unde nu există oameni capabili să conducă aşa cum se cuvine, străduiţi-vă să deveniţi voi înşivă un astfel de oameni. Când nimeni nu doreşte să îşi asume răspunderea sau să se silească să devină vrednic de ea, atunci luaţi voi iniţiativa. Aici nu este vorba de niciun fel de aroganţă, cu condiţia să vă dedicaţi slujirii şi să nu vă înfumuraţi.

11.10. Şefia şi exemplul sunt lucruri esenţiale pentru progresul omenirii, iar acolo unde ele lipsesc, nu este nimic rău dacă vor fi impuse. Calităţile unui bun lider sunt propria integritate şi intenţia pe care o are.

11:11. Atunci când o cauză are nevoie de sprijin, faptul că cei infirmi, bolnavi şi incapabili rămân inactivi nu reprezintă o trădare, fiindcă aceştia nu sunt capabili să contribuie în niciun fel. Sinceritatea şi suportul lor moral sunt singurele lucruri pe care le pot oferi. Vinovaţi vor fi doar cei înstăriţi sau cei care pot să slujească, dar care caută motive să se scuze. Omul capabil să dea cel mai mult într-o direcţie sau alta se va afla în prima linie; el nu trebuie să rămână în urmă sau să acţioneze superficial.

CAPITOLUL XII - VIAŢA VIRTUOASĂ

12:1. Viaţa nu este numai o vale a tristeţii şi ea nu este menită să fie doar o luptă nesfârşită şi aprigă. Omul se naşte în lume pentru a se folosi cât mai bine de condiţiile pământeşti, dar asta nu înseamnă că efortul trebuie concentrat exclusiv pe dobândirea spiritualităţii. Lucrurile trebuie privite dintr-o perspectivă corectă, care să permită atingerea echilibrului necesar. Este un lucru lipsit de înţelepciune să ne concentrăm exclusiv pe Domeniul Spiritual, căci niciodată nu s-a dorit acest lucru. Însă trebuie să păstrăm mereu în minte realitatea lui şi faptul că trebuie să atingem realizarea supremă.

12:2. Omul trebuie să profite la maximum de condiţiile pe care le găseşte şi să trăiască atât de fericit cât poate, dar fără a depăşi cadrul stabilit de Cărţile Sacre. Şi nu numai că trebuie să folosească la maximum condiţiile pământeşti, dar în acelaşi timp trebuie să le şi îmbunătăţească, ca fericirea lui să poată deveni şi mai mare. Deşi s-ar părea că acest lucru

© Biblioteca Spirituală

slujeşte doar unui scop pământesc, lucrurile nu stau chiar aşa, căci efortul aduce cu sine dezvoltarea spirituală. Condiţiile pământeşti nu trebuie acceptate în mod pasiv, căci fiecare om este dator să îmbunătăţească oricât de puţin felul în care se prezintă lucrurile pe Pământ.

12:3. Însă cu toate că omului i se permite să caute cea mai mare fericire, el trebuie să ţină minte că această căutare nu trebuie să treacă dincolo de hotarele îndatoririlor şi responsabilităţilor sale. Atunci când caută spiritualitatea şi cunoaşterea Tărâmului Spiritual, omul nu trebuie să uite că există nişte limite ale experienţelor sale. Scopul Pământului trebuie să fie menţinut şi va fi menţinut, în pofida faptului că există nesiguranţă şi lipsă de stabilitate. Niciun muritor nu va şti vreodată cu certitudine ce îi va aduce anul care vine.

12:4. Omului i se permite să aibă parte de atâta experienţă spirituală şi iluminare, cât să nu-i tulbure echilibrul vieţii şi să pună capăt existenţei sale pământeşti. Acest lucru trebuie bine înţeles de către acele persoane ignorante, care se revoltă împotriva lipsei intervenţiei divine şi a călăuzirii. În aceste vremuri, omenirea nu este suficient de avansată pentru ca Vălul Divin să fie tras, şi el nu va fi îndepărtat nici chiar în lumina mai puternică a Religiei Bune. Cele două tărâmuri ale spiritului şi materiei, ale minţii şi trupului, trebuie să rămână despărţite de o prăpastie de netrecut, care poate fi traversată doar printr-un efort extraordinar. Atunci când lumina Religiei Bune va fi dată lumii, lumea nu va fi pregătită să o întâmpine, şi nici măcar să o primească. Lumea în care aceasta va veni va fi o lume bolnavă, dezorganizată şi refractară la acest leac vindecător, care îi va putea reda sănătatea.

12:5. În zilele acelea care vor veni, dorinţa pentru o viaţă mai bună va depăşi anumite limite şi această depăşire va fi pentru mulţi singurul lor obiectiv. Va fi o lume stearpă din punct de vedere spiritual, un loc în care vrajba şi deziluzia vor fi pierdute într-o pustietate doctrinară, care nu oferă nimic răcoritor, ci doar nişte dogme stătute.

12:6. Religia cea Bună îi poate oferi omului toate acele lucruri de care are nevoie, însă omul acceptă întotdeauna cu greutate ceea ce este bun pentru el, deoarece este incapabil să-şi dea seama de bolile care îl macină şi de aceea este puţin probabil să poată recunoaşte leacul. Şi poate că atunci boala omului va fi prea avansată pentru a putea fi tratată numai cu poţiuni făcute din ierburi, aşa că se va impune folosirea cuţitului sau a focului care cauterizează. Însă până atunci, aşteptaţi şi vegheaţi pentru a vedea vestitorii zorilor.

12:7. Trupul omului este pieritor, este doar un fir de praf în marea schemă a lucrurilor; cu toate acestea, oamenii cred că puternicul univers a fost creat doar pentru a-l sluji pe el. Omul muritor se iluzionează atunci când crede că poate supune întreaga Natură, astfel încât aceasta să îi ofere bunăstarea materială de care are nevoie. Asemenea unui prost care vede copacii şi munţii cum tremură în apă şi crede că aceştia dansează pentru el, tot aşa şi omul, atunci când Natura îşi urmează cursul, crede că întreaga ei activitate este doar pentru plăcerea lui şi pentru a-i bucura ochii.

12:8. Natura, ca şi omul, este menită să slujească unui anumit scop, iar acesta depăşeşte cu mult ceea ce omul îşi poate imagina. Totuşi, se poate spune că universul etern şi Natura nelimitată există doar pentru a-l sluji pe om, această fiinţă superioară. Prin urmare, aşa stând lucrurile, fiecare om are obligaţia de a descoperi ce este el cu adevărat şi de a face tot ce se cere de la el. El trebuie să se străduiască să-şi îmbunătăţească viaţa, să dobândească ceea ce îi lipseşte, şi să facă ca lumea să devină un loc mai bun după ce a trecut prin ea.

12:9. Omul care îşi refuză plăcerile inofensive este un răufăcător şi un slujitor al răului, fiindcă aceste plăceri au un scop bun. Fericirea nu este ceva ce trebuie evitat, iar satisfacţiile care nu dăunează nu trebuie ocolite.

12:10. Dorinţele şi scopurile bune trebuie urmate, dar ţineţi minte că copacul dorinţei nu va da roade decât dacă este udat cu apele efortului. Fericirea în sine nu este un scop greşit, însă mult prea mulţi plătesc pentru ea cu liniştea şi mulţumirea lor.

12:11. S-a spus că dragostea pentru plăceri nu aduce niciun folos, şi că înţelepciunea este rezultatul suferinţei. Acest lucru nu este adevărat, căci spiritul se poate dezvolta şi cu ajutorul plăcerii, fiindcă altfel ar fi o lume nedreaptă. Nu toate lecţiile de la şcoală sunt neplăcute, dar toate trebuie să fie profitabile.

© Biblioteca Spirituală

12:12. Însă este adevărat că dintre toate lucrurile pe care omul le poate face pe Pământ în beneficiul său, dobândirea spiritualităţii este supremă. Ea este de fapt singurul motiv al existenţei omului. Aşadar, atunci când caută să se bucure de cât mai multă fericire, el nu trebuie să dea frâu liber poftelor trupeşti şi trebuie să evite frivolităţile vieţii. Acestea sunt nişte lucruri amăgitoare, care lasă puţin timp pentru lucrurile utile, întrucât, pe măsură ce îşi sporesc controlul, devin din ce în ce mai lacome.

12:13. Lucruri ca mâncatul, băutul, dormitul şi unirea trupească a bărbatului cu femeia pot produce plăcere atunci când omul se bucură de ele cu moderaţie, având în vedere scopul lor adevărat. Şi acestea pot sluji unui scop spiritual. Regula este cumpătarea în privinţa tuturor lucrurilor şi respectul pentru fericirea şi sentimentele celorlalţi, precum şi o abandonare completă a tuturor acelor lucruri care slujesc cauzei răului.

12:14. Nu vă temeţi de zilele bătrâneţii, căci deşi pentru spiritul nedezvoltat acestea sunt privite ca iarna friguroasă a vieţii, pentru spiritul dezvoltat aceasta este vremea secerişului. Bătrâneţea este pregătirea trupească pentru renaştere. Ea reprezintă apropierea de pragul unei noi vieţi.

12:15. Fiecare om trebuie să-şi câştige existenţa prin truda sau iscusinţa sa. Omul care doreşte să ducă o viaţă virtuoasă trebuie să se angajeze în tot felul de activităţi, în negustorie şi în diferite activităţi instructive. Viaţa, ca să fie trăită aşa cum se cuvine, trebuie echilibrată prin cunoaşterea a numeroase lucruri şi prin diferite experienţe.

12:16. Omul trebuie neapărat să se angajeze în activităţi lumeşti şi sociale, pentru folosul trupului său, căci nevoile acestuia nu trebuie neglijate. Dar ţineţi minte întotdeauna că acesta nu este nici singurul scop al vieţii, nici cel mai măreţ. Un singur scop sau obiectiv trebuie avut permanent în vedere, şi anume desăvârşirea sufletului. În felul acesta, toate activităţile vor deveni lăudabile şi benefice, fiindcă scopul nu constă în activităţile propriu zise, ci în obiectivul pe care îl urmăresc.

12:17. Dacă cineva are un talent şi nu şi-l dezvoltă, înseamnă că nu este vrednic de darul respectiv şi la vremea cuvenită va trebui să dea socoteală. Omul care nu-şi lărgeşte continuu orizontul vieţii începe să stagneze. Omul care nu studiază şi nu învaţă se pune singur pe acelaşi nivel cu dobitoacele, cu toate că şi acestea învaţă.

12:18. Viaţa virtuoasă este echillibrată şi armonioasă; ea este trăită bine şi cu folos.

Este o viaţă cu multe contraste şi experienţe, dar care înaintează constant spre spiritualitate. Toate scopurile pământeşti sunt alunecoase, iar atingerea lor s-ar putea să nu provoace plăcerea şi fericirea care au fost anticipate. Există doar un singur scop către care toţi pot să înainteze cu siguranţă, iar acesta este scopul spiritualităţii. Şi tocmai lucrurile care împiedică atingerea scopurilor pământeşti, dacă le privim dintr-o perspectivă adecvată, sunt cele care îl ajută pe om să atingă spiritualitatea. Din eşecul nostru lumesc şi din frustrarea noastră vor veni câştigul şi realizarea spirituală. Dacă puteţi înţelege lucrul acesta, viaţa virtuoasă este a voastră.

CAPITOLUL XIII - VIAŢA RELIGIOASĂ

13:1. Religia nu este ceva străin de natura omului, ci ceva care satisface o nevoie fundamentală. Aşa cum actul de a mânca reprezintă răspunsul la o nevoie interioară, tot aşa şi religia răspunde unei alte nevoi. Însă atunci când religia, indiferent de caracterul ei, devine insipidă şi nu mai este hrănitoare, omul trebuie să caute să se alimenteze dintr-o altă sursă. Fără hrana religioasă, spiritul omului devine instabil şi nu mai este în armonie cu viaţa. Căci dacă această deficienţă nu este remediată, întreaga fiinţă îşi va pierde armonia.

13:2. Impulsul religios face parte din om, ca şi impulsul de a mânca sau a dormi, numai că natura lui este mult mai subtilă. Unii încearcă să suprime acest impuls, însă în astfel de cazuri efectele nu sunt cu nimic mai puţin grave decât atunci când sunt suprimate complet alte impulsuri. Cei care au puţină cunoaştere şi înţelepciune adesea întorc spatele religiei, dar

© Biblioteca Spirituală

imediat ce cunoaşterea lor sporeşte se întorc înapoi. Religia nu se demodează şi nu se învecheşte niciodată, aşa cum se poate întâmpla cu manifestările ei lumeşti, din care cauză multe persoane dezamăgite de aspectul ei exterior dau cu piciorul realităţii care se ascunde în spate. Adevărata religie se ocupă doar de relaţia dintre om şi divinitatea din el; ea reprezintă scara pe care acesta trebuie să urce.

13:3. De prea multe ori, religia devine o mlaştină în care spiritele oamenilor se scufundă şi dispar, însă aceasta este vina oamenilor, nu a religiei. Fiecare om are religia pe care o merită, iar aceasta nu este neapărat religia de care are nevoie. De aceea, atunci când ea nu răspunde nevoilor sale, omul se simte dezamăgit şi dă vina pe religie, nu pe el însuşi. Religiile care au hrănit slăbiciunea de caracter şi ignoranţa oamenilor au fost distruse de acele eşecuri şi au dispărut, însă nu doar religiile trebuie învinuite, ci şi aceia care le-au slujit. Dacă cineva este trimis pe mare cu o corabie necorespunzătoare, poate da vina pe ea dacă ajunge în apă? Totuşi, omul nu este niciodată abandonat, căci acea religie de care are nevoie există undeva, cu toate că din cauza indolenţei sale spirituale s-ar putea să nu o găsească niciodată.

13:4. Viaţa religioasă nu este una de huzur şi indolenţă, şi nici nu trebuie abordată cu jumătate de inimă. De foarte multe ori, omul bătrân, care şi-a irosit viaţa în excese lumeşti şi şi-a bătut joc de religie, deodată se converteşte şi încearcă să imite viaţa religioasă. El îşi imaginează că a devenit bun doar pentru faptul că faptele lui au o aparenţă de bunătate. Totuşi, acesta nu este altceva decât un ipocrit. Adevărul este că el se abţine să facă rău şi s-a convertit la o viaţă religoasă deoarece puterile trupului încep să îl părăsească. În general, aceşti oameni ajung atât de făţarnici, încât se iartă uşor pentru faptele săvârşite în trecut, care după o căinţă superficială sunt uitate repede, fiindcă acest lucru le este de folos. Însă ar trebui să citească ce scrie în Cărţile Sacre şi să vadă cât de multe lucruri se aşteaptă de la ei.

13:5. Religia se referă la faptul că omul caută ceva mai măreţ decât el însuşi şi că încearcă să exprime slava inefabilă care se află dincolo de atingerea sa. Ea reprezintă aspiraţia omului către măreţie, recunoaşterea faptului că el este ceva mai mult decât un simplu trup muritor şi că deasupra este divinitatea către care poate să se îndrepte.

13:6. Devoţiunea nu este o stare de slugărnicie, ci o încercare de reîntoarcere la condiţia firească a omului. Ea este o căutare a acelor puteri pe care le-a avut odinioară, dar pe care acum le-a pierdut. Este o căutare a adevărului cu privire la întreaga fiinţă umană.

13:7. Tămâia, focul, lumânările şi ritualurile nu pot spori slava Divinităţii. Sigur că ele îi pot fi de folos omului şi îi pot mări sensibilitatea, însă acesta nu trebuie să fie ipocrit în privinţa efectelor lor. Jertfirea păsărilor sau animalelor, ofrandele de aur şi bijuterii, îi pot ajuta pe oameni, însă în niciun caz nu pot fi de folos Divinului. Tot ce îi cere Divinul omului este să se dedice din toată inima atingerii scopului Planului Divin. Ritualul închinării şi actele devoţionale sunt manifestări ale dorinţei omului de a merge pe drumul uşor. Acestea nu reprezintă altceva decât o pauză în activităţile zilnice ale omului şi recunoaşterea faptului că are o anumită obligaţie.

13:8. Cărţile Sacre trebuie citite mereu şi cu râvnă, căci ele cuprind acea înţelepciune care transcende cunoaşterea ce poate fi dobândită prin intermediul simţurilor. Divinitatea vă cunoaşte inima, intenţiile şi preferinţele, de aceea nu se aşteaptă să vă împovăraţi cu studierea Cărţilor Sacre. Divinul ştie că unii oameni sunt bolnavi, iar alţii sunt stânjeniţi din cauza faptului că duc o viaţă prea activă sau prea sobră. Alţii sunt atât de ocupaţi să lupte pentru cauză, încât nu prea mai au timp să citească. Prin urmare, este suficient să citiţi din când în când câte o parte, cu condiţia să o studiaţi şi să meditaţi asupra ei.

13:9. Rugăciunea este un exerciţiu al spiritului. Ea nu trebuie îndreptată niciodată întro direcţie greşită; de asemenea, ea nu poate schimba legile naturii şi efectele lor firești de dragul celui care se roagă. Întotdeauna să vă rugaţi într-un loc adecvat. Cei care spun că niciun loc nu este sfânt în mod deosebit, pentru că Divinul se găseşte pretutindeni, s-ar putea să descopere că nu îl pot găsi oriunde.

13:10. Rugăciunea este puţin înţeleasă, fiindcă ea îl ridică pe cel ce se roagă deasupra stării lui obişnuite. Se ajunge astfel la o stare în care omul se pierde pe sine însuşi în Spiritul

© Biblioteca Spirituală

Divinităţii. Pentru acele suflete măreţe care cunosc adevărata natură a rugăciunii în expresia ei cea mai înaltă, pare un miracol faptul că adoratorul, după ce s-a pierdut în rugăciune, mai poate continua să trăiască în trup. Însă adevărata devoţiune nu este rugăciunea, ci dedicarea vieţii atingerii scopului Planului Divin şi pregătirea sufletului pentru cununa divină.

13:11. Pocăinţa celor care au lucrat fărădelegea, care se căiesc pentru faptele lor sau îşi mărturisesc păcatele pe patul de moarte, are puţină valoare. Simpla pocăinţă nu poate remodela sufletul, decât dacă omul este răsplătit datorită felului în care moare sau datorită altor fapte pe care le-a săvârşit.

13:12. Rugăciunea şi devoţiunea presupun efort, aşa că cine nu-şi rezervă un timp anume pentru a citi Cărţile Sacre, pentru a se ruga sau pentru a sluji, înseamnă că nu acordă atenţie Divinului. De prea multe ori, oamenii îşi dedică timpul chestiunilor trupeşti şi neglijează complet fericirea spiritului.

13:13. Oamenii ignoranţi îşi fac în mod stupid tot felul de griji şi îşi creează numeroase necazuri; ei se confruntă cu probleme fără niciun sens şi se împovărează în mod inutil. Aceştia îşi sporesc numărul de încercări care le-a fost hărăzit de destinul lor. Se complac în forme de venerare deşarte şi îşi pierd vremea cu ceremonialuri lipsite de orice valoare. Se amăgesc singuri, neştiind că ofrandele lor nu au nicio valoare; postesc şi mortifică trupul fără niciun câştig. Pleacă în pelerinaje lungi şi caută altare noi, însă din toate aceste lucruri trag prea puţine foloase de ordin spiritual.

13:14. Ritualurile şi ceremoniile religioase se nasc din dorinţa împărtăşirii experienţei religioase. Deoarece cuvintele nu pot descrie slava măreaţă, care este inseparabilă de viaţa religioasă, problemele legate de convingeri şi credinţă nu sunt decât nişte elemente care indică faptul că omul are la dispoziţie nişte mijloace de comunicare limitate. Prin urmare, fiecare om trebuie să-şi găsească propria cale, iar după ce a găsit-o, trebuie să o urmeze cu consecvenţă până la capăt.

13:15. Doctrinele numeroase şi aparent conflictuale care apar din când în când în numeroase locuri, dacă sunt inspirate de impulsul către spiritualitate pot conduce către acelaşi scop – Unicul Adevăr Suprem. Ele sunt ca drumurile dintr-un oraş, care permit oamenilor să vină din toate direcţiile. Conflictul şi vrajba dintre aceste religii numeroase sunt cauzate de ignoranţă, de faptul că ochii sunt orbiţi de norii materiali ai iluziei, precum şi de interpretarea greşită a adevărurilor fundamentale. Fiecare om crede, pe bună dreptate sau în mod neîntemeiat, că drumul pe care merge el este cel mai direct.

13:16. De fapt, o religie adevărată nu face altceva decât să asigure mediul în care omul poate coopera cu Divinul. Ea reprezintă modalitatea prin care se revelează Planul Divin şi prin care se explică scopul acestuia. Tot ce poartă amprenta divinităţii şi se întipăreşte în natura omului, tot ce face omul pentru a scoate la lumină divinitatea sufletului său, constituie viaţa religioasă.

13:17. Pe Pământ, viaţa religioasă nu duce nicăieri. Ea nu reprezintă decât o primă etapă a călătoriei, însă duce cu adevărat în direcţia cea bună. Moartea nu este altceva decât o trecere a unui hotar, dar omul înţelept se asigură că această trecere îi îmbunătăţeşte situaţia şi îl duce într-un loc mai bun.

13:18. Cursul vieţii este determinat de destin, aşa că nu daţi atenţie celor care pretind că citesc viitorul în stele, fiindcă aceştia prezic doar în şarade şi ce spun ei este valabil pentru mai multe persoane. Două preziceri nu pot fi la fel, decât din întâmplare, iar planetele nu au puterea să decidă ce va deveni omul.

13:19. Superstiţiile şi credinţele false îşi au originea în dispreţul şi îngâmfarea omului, iar într-o măsură şi mai mare, în înclinaţia sa extraordinară către înşelăciune şi ipocrizie. De asemenea, acestea provin din imaturitatea sa spirituală şi din indiferenţă, căci el încearcă să dobândească şi să înţeleagă lucrurile ce nu pot fi atinse decât de către cei dezvoltaţi din punct de vedere spiritual, fiindcă el le interpretează pe baza unei cunoaşteri şi inspiraţii neadecvate.
Superstiţia şi credinţa oarbă sunt stâlpii de sprijin ai religiilor ignoranţei.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XIV - CONDUITA PERSONALĂ

14:1. Orice om trebuie să aibă o cauză pentru care să lupte şi un drum pe care să-l urmeze. El trebuie să lupte pentru acea cauză până la atingerea scopului şi să urmeze drumul până la capăt. Orizontul fiecăruia trebuie să fie perfecţiunea. Omul fără cauză este ca un cal fără călăreţ.

14:2. Este mai bine să aderaţi la o cauză în mod absolut şi din toată inima, decât să vă băgaţi în multe cauze fără tragere de inimă. O cauză cu adevărat măreaţă va trage după ea toate celelalte cauze onorabile şi nu va intra niciodată în conflict cu vreuna dintre ele. Omul este judecat după lucrurile pentru care luptă sau după acelea pentru care refuză să lupte; el trebuie să facă ori una, ori alta.

14:3. Omul trebuie să vegheze cu mare grijă asupra lui, ca nu cumva să se îngraşe sau să ajungă un vânător de plăceri. Indiferent de condiţia lui socială, va trebui să aibă o ocupaţie onorabilă şi să nu neglijeze niciodată studiul Cărţilor Sacre. Lenea este mama suferinţei. Indolenţa este cea care umple trupul cu grăsime.

14:4. A studia Cărţile Sacre este un lucru bun, căci din ele omul învaţă ce să facă şi ce să nu facă. Pe de altă parte, dacă cineva este foarte ocupat să-şi câştige traiul şi să-şi îndeplinească obligaţiile, nu-i va trece prin minte să fure sau să se destrăbăleze.

14:5. Bărbatul şi femeia nu sunt la fel, de aceea bărbatul trebuie să se poarte ca un bărbat şi femeia ca o femeie. Ei au fost făcuţi pentru a sluji în mod diferit; fiecare are un scop anume, iar aceste scopuri nu trebuie să se amestece. O femeie bărbat nu îi poate inspira pe bărbaţi şi nici nu poate sluji cauza omenirii, iar dacă o slujeşte, atunci se află într-o situaţie de inferioritate în comparaţie cu celelalte femei.

14:6. Să nu faceţi de ruşine un bărbat înaintea altora sau să-l ridiculizaţi. Cărţile înţelepciunii spun că singura persoană care poate fi făcută de ocară înaintea altora este duşmanul cel mai înverşunat. Cine îşi bate joc de altul îşi arată propria slăbiciune de caracter.

14:7. Nu trebuie să aveţi un caracter rigid sau să fiţi fixaţi în tiparul vieţii voastre. Fiţi ca trestia care se înclină în bătaia vântului şi care se apleacă în toate părţile, dar întotdeauna se ridică la loc. Fiţi mereu vigilenţi şi pregătiţi pentru orice vă poate ieşi în cale, şi mai presus de toate, nu vă aşteptaţi ca viaţa să vă trateze mereu cu gingăşie. Nu-i invidiaţi pe aceia care au mai mult decât voi, ci priviţi mereu spre cei mai puţin norocoşi.

14:8. Nu vă îngâmfaţi datorită reuşitelor voastre, căci nimeni nu poate spune cu adevărat că şi-a purificat spiritul de toate petele care-l desfigurează şi că acum este perfect. Indiferent cât de desăvârşit se consideră un om într-o anumită privinţă, mai există întotdeauna ceva şi mai măreţ, iar acela trebuie să fie scopul către care să aspire. Nu există limite ale desăvârşirii lumeşti.

14:9. Trebuie să fiţi curaţi în toate privinţele. Dacă nu băgaţi gunoaie în gură, de ce leaţi băga în minte? Nimeni nu ţine gunoiul pe masa pe care mănâncă, însă mulţi îşi umplu mintea cu el de bunăvoie. Acestea sunt slăbiciuni de caracter ce trebuie eliminate. Din cele mai vechi timpuri, se ştie că o gură spurcată dă glas slăbiciunii şi că glumele porcoase reprezintă consolarea robilor. Poporul care se scufundă în mlaştină este mângâiat de cunoaşterea faptului că are o afinitate cu noroiul.

14:10. Omul care se laudă cu dibăcia sa de a-şi satisface poftele trupeşti face lucrul acesta pentru a ascunde taina slăbiciunii sale de caracter. Sursa satisfacţiei sale este această laudă nesăbuită, care indică nivelul scăzut la care se află. Lăsaţi-l pe omul cu caracter slab şi lipsit de vitalitate să se dea singur de gol, dar feriţi-vă de el, ca nu cumva să vă număraţi printre aceia care se amăgesc singuri.

14:11. Purtarea voastră să fie ireproşabilă în toate privinţele. Străduiţi-vă să fiţi vrednici de respectul tuturor oamenilor, deşi laudele lor sunt ca o spumă care pluteşte pe apele vieţii. Trăiţi aşa cum se cuvine, nu aşa cum v-aţi dori să trăiţi. Dacă nu vă puteţi recunoaşte valoarea, atunci recunoaşteţi-vă eşecurile.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XV - TĂRÂMUL SPIRITUAL

15:1. Tărâmul spiritual se întinde între tărâmul materiei şi tărâmul Divinului. Dacă mintea voastră nu poate pricepe ideea de Divin şi dacă nu puteţi înţelege ce este spiritualitatea, nu vă descurajaţi. Cum ar putea o minte obişnuită şi neiluminată să facă asta când este închisă într-o lume materială pervertită şi este înconjurată din toate părţile de iluzii? Puritatea absolută nu poate fi văzută prin norii murdăriei lumeşti, iar în acest loc spurcat curăţenia nu poate fi concepută. Prin urmare, dacă nu puteţi înţelege aceste lucruri şi nu reuşiţi să percepeţi realitatea desăvârşirii, cum credeţi că aţi putea pricepe ce este Divinul? Păşiţi cu încredere pe cărare, călăuziţi de tovarăşii voştri care înţeleg şi sunt mai luminaţi, fiindcă aceştia nu vă vor induce în eroare, şi în curând lumina înţelegerii va fi în mâinile voastre.

15:2. Tărâmul spiritual se împarte în două. Într-o parte este locul unde stau cei răi; este un loc rece şi întunecat. Acesta este tărâmul răului, care îi cuprinde pe toţi cei ce sunt respingători chiar şi pentru alţii asemenea lor. Pedeapsa lor cea mai mare este faptul că ei îşi păstrează amintirea frumuseţii, bunătăţii şi curăţeniei, tot aşa cum fericirea celor din tărâmul binelui este sporită prin contrastul cu tristeţea şi necazurile pe care le-au cunoscut.

15:3. Tărâmul răului este separat de tărâmul binelui printr-o flacără eterică, prin care se poate comunica. Dacă cei din partea însorită i-ar întreba pe cei aflaţi în partea întunecată ce anume i-a făcut să ajungă în acea stare deplorabilă, şi dacă aceia ar fi cinstiţi, ar răspunde: „Noi suntem aceia care n-au dat atenţie lucrurilor spirituale şi nobile. Ne-am gândit doar cum să o ducem mai bine şi nu ne-a păsat de progresul omenirii sau de fericirea altora. Am fost egoişti şi ne-am preocupat numai de bucuria şi mângâierea noastră. Şi acum, iată ce avem! Iam asuprit pe cei săraci şi umili şi i-am exploatat pe cei slabi şi neajutoraţi, nefăcând nimic care să le îmbunătăţească soarta. Şi iată cum am ajuns! Am stat la sfat, am avut funcţii de conducere şi ne-am angrenat în dispute deşarte despre bine şi rău, în timp ce oamenii săraci, înfometaţi şi asupriţi stăteau şi sufereau cu răbdare. Şi, mai presus de toate, suntem aceia care ar fi putut face mult, dar au făcut puţin. Ni s-au dat daruri mari, dar le-am folosit pentru scopuri egoiste. Şi acum ce avem? Am locuit în case frumoase şi am fost înconjuraţi de lucruri care uşurează viaţa şi oferă confort. Iar acum, nu avem niciun fel de confort. Am căutat locuri ale plăcerilor şi am închis ochii în faţa tristeţii şi suferinţei lumii. Am râs de aceia care au vrut să ne înveţe ce este spiritualitatea şi am avut o înţelegere superficială a binelui şi răului. Aici nu există râs. Ne-am îndoit de faptul că ar putea să urmeze o astfel de viaţă şi nu am înţeles lucrurile care se spuneau în legătură de ea. Ah, dacă totul s-ar fi terminat în mormânt! Discuţiile despre datorie şi slujire ne tulburau tihna şi mulţumirea de sine, şi i-am lăsat pe ceilalţi să ne care poverile. Ah, dacă ne-am putea întoarce! Doar acum, când trăim atât de nefericiţi şi ştim că există viaţă după moarte, ne dăm seama de greşelile noastre şi suferim gândindu-ne la ele. Aici, văzduhul este plin de oftat şi se aud cele mai triste cuvinte pe care le cunoaştem, «*Prea târziu!*»".

15:4. Aceste cuvinte au traversat la un moment dat prăpastia şi au fost consemnate de un profet din vechime.

15:5. În ziua în care mortea desparte lucrurile din fiinţă, iar lutul pieritor este încredinţat locului din care se trage, spiritul trece prin marile porţi şi intră în Tărâmul Spiritual. Mai întâi, pătrunde într-o Zonă de Tranziţie, unde barajele memoriei se deschid şi fiecare amintire este readusă în atenţie. Aici este locul în care spiritul nou venit trebuie să aştepte, pentru a căpăta formă şi a vedea în ce direcţie trebuie să meargă.

15:6. Spiritul nu soseşte într-o stare de veghe, ci este adormit. El se trezeşte la noua viaţă asemenea unui om care se trezeşte de dimineaţă. Apoi, dacă în timpul vieţii pământeşti s-a osândit, această înţelegere dispare treptat-treptat, iar fiinţa nou formată va fugi să se ascundă de aceia care au venit să o întâmpine. Şi, într-adevăr, îşi va dori ca totul să se fi sfârşit în mormânt. Înţepeciunea vremurilor străvechi a dezvăluit faptul că spiritul nou sosit stă pentru a fi judecat, dar ceea numea Locul Hotărârii este această Zonă de Tranziţie.

15:17. Dacă pe durata vieţii spiritul s-a înfrumuseţat şi s-a înnobilat, acesta va începe să se umple de slavă şi bucurie. Se va ridica vesel atunci când va fi întâmpinat şi va pătrunde fără

© Biblioteca Spirituală

frică în lumina locului cu care este compatibil. Cei care nu au o afinitate deplină nici cu lumina, nici cu întunericul, se vor îndrepta spre Tărâmul Umbrelor, către care simt o mare atracţie.

15:8. Pe Tărâmul Spiritual există locuri potrivite pentru fiecare spirit care ajunge acolo, de aceea cărţile vechi spun că „*Palatele spiritului sunt nenumărate*".

CAPITOLUL XVI - SEMNIFICAŢIA CĂSĂTORIEI

16:1. În ochii oamenilor şi potrivit legilor lor, căsătoria este un legământ dintre un bărbat şi o femeie, în cadrul căruia aceştia se pot bucura de unirea trupească sub oblăduirea religiei lor. Însă Religia cea Bună nu împărtăşeşte această viziune, deoarece adevărata căsătorie nu este rezultatul unor cuvinte rostite de un preot sau al validării de către legile oamenilor. Căsătoria este o declaraţie liberă, care marchează faptul că două suflete au făcut un pas irevocabil spre un scop anume. Semnificaţia ei este aceea că cei doi se abandonează complet şi se dedică unul altuia. Ea are menirea de a fi mult mai mult decât o unire a două trupuri, căci trebuie să fie şi o unire a două suflete, însă lucrul acesta se întâmplă rar. Adevărata căsătorie este o unire între două tărâmuri, este o dublă unire.

16:2. Ceremonia căsătoriei reprezintă un anunţ făcut în faţa tuturor că un bărbat şi o femeie pornesc pe drumul pietros al căsătoriei în căutarea adevăratei iubiri. Aceasta nu este ceva ca o bijuterie, nu se poate da la schimb, nu poate fi vândută şi nu poate fi cumpărată. Ceea ce nu trebuie neglijat este faptul că adevărata căsătorie nu este doar o unire a două trupuri, ci ea constituie primul pas către fuziunea a două spirite.

16:3. Căsătoria oamenilor simpli, nevalidată de preot, nu este cu nimic mai puţin onorabilă decât aceea a oamenilor bogaţi şi educaţi, a căror religie consfinţeşte o legătură de paie. „A trăi în păcat" înseamnă a trăi împreună fără niciun fel de răspundere, doar pentru satisfacţia trupească. Uniunea nesfântă se referă la acea legătură care nu are nicio perspectivă de a progresa către slava iubirii adevărate. Uniunea şi căsătoria nu sunt unul şi acelaşi lucru, căci o căsătorie adevărată poate exista şi dacă nu este validată de legile oamenilor sau de binecuvântarea preotului, cu condiţia să existe iubire care să se maturizeze şi să se transforme într-o iubire adevărată.

16:4. Lanţul care leagă două suflete este făurit în tărâmul spiritual, şi nicio putere pământească nu îl poate rupe vreodată. El este purtat pe Pământ ca un lanţ de aur lipsit de greutate, însă nici măcar una din o mie de căsătorii nu este binecuvântată cu el.

16:5. Adulterul reprezintă întinarea unei căsătorii, dar există şi o formă mai moderată, când gândurile unuia dintre parteneri se îndreaptă spre altcineva. Religiile actuale nu înţeleg adevărata natură a căsătoriei şi o privesc ca pe un scop în sine, nu ca pe un început, ca pe o realizare şi nu ca pe un început al unei realizări. Religia cea Bună priveşte căsătoria ca pe una dintre cele mai mari provocări ale vieţii şi ca pe un test suprem pe drumul care duce la spiritualitate. Iubirea nu este un sfârşit, căci ea aspiră să treacă dincolo de ea însăşi şi să urce către înălţimile iubirii adevărate, care uneori este numită „iubire pură".

16:6. În afara Religiei Bune, uniunea dintre bărbat şi femeie a ajuns atât de terfelită, atât de învăluită în indecenţă, atât de subordonată poftelor şi satisfacţiilor trupeşti, încât oricine poate fi iertat pentru faptul că nu crede că ar putea trage din ea vreun folos de natură spirituală; că nu crede că aceasta are un caracter sfânt sau un scop mai înalt decât satisfacerea necesităţilor trupeşti.

16:7. Omul se avântă cu aripile sale spirituale şi se ridică cu mult deasupra tărâmului dobitoacelor. Prin urmare, în unirea trupească el poate vedea ceva mai înalt decât simpla satisfacţie a cărnii; şi, într-adevăr, această unire nu trebuie să fie o concesie făcută trupului, ci o jertfă sublimă adusă iubirii. Sentimentele care apar în trup nu sunt prin ele însele nişte slujitoare ale răului, aceasta este o învăţătură greşită. Trupul nu se împotriveşte spiritului, iar nevoile sale nu sunt deloc incompatibile cu nevoile spirituale. Ceea ce este harpa pentru cel care cântă la ea, tot aceea este şi trupul pentru spirit, instrumentul şi mijlocul său de exprimare.

© Biblioteca Spirituală

16:8. Căsătoria este fortăreţa familiei, aşa încât apărarea şi păstrarea integrităţii ei reprezintă nişte obligaţii sacre. Unitatea şi puritatea familiei constiuie o preocupare majoră a oamenilor, însă cu toate că legile lor pot ridica un zid împreujurul ei, aceştia nu o pot împiedica să se degradeze din interior. Doar legile superioare, legile morale, pot face acest lucru, însă din nefericire lumea este lipsită de ele.

16:9. Cele trei instituţii pe care omul este îndreptăţit să le apere, chiar ajungând să ia viaţa altuia, sunt căsătoria, căminul şi familia lui.

CAPITOLUL XVII - CREŞTEREA COPIILOR

17:1. A-l învăţa pe copil un cod de moralitate gata făcut s-ar putea să nu fie un lucru ideal, însă pe Pământ idealurile rareori pot fi atinse, căci atâta vreme cât omenirea este înapoiată din punct de vedere spiritual, nici nu ar putea fi altfel. Însă dacă copilului i se spune de ce este nevoie de un astfel de cod, poate că atunci când va ajunge la maturitate îi va adăuga la rândul lui ceva bun.

17:2. Copiii care au parte de cea mai bună educaţie devin adesea capricioşi, iar mai târziu vor nesocoti tot ceea ce au învăţat. Părinţii se întreabă de ce, pentru că înţelepciunea antică afirmă că dacă un copil este educat aşa cum se cuvine şi i se insuflă obiceiuri bune, atunci când va creşte nu va renunţa la ele. Însă aceşti părinţi trebuie să scotocească în inimile lor şi să vadă că ei înşişi nu au pus în practică învăţăturile respective, iar ipocrizia lor l-a indigant pe copilul aflat în creştere. Prin urmare, pe măsura dezvoltării sale, el va tinde mai degrabă să-şi imite părinţii decât să le urmeze învăţăturile. Părinţii trebuie să ţină minte că cea mai bună învăţătură este prin exemplul personal.

17:3. O creştere mai sănătoasă şi mai bună este aceea când părinţii nu-şi răsfaţă copiii peste măsură jucându-se prea mult cu ei. Părintele nu este un tovarăş de joacă, căci datoria lui este aceea de a fi părinte. O mamă trebuie să se comporte ca o mamă, iar un tată ca un tată. Citiţi Cărţile Sacre şi vedeţi care este rolul vostru în viaţă.

17:4. Părinţii primesc copiii pe care îi merită, iar eşcurile unui copil oglindesc eşecurile părinţilor săi. Copiii unui tată drept şi grijuliu vor reuşi în viaţă. Dar într-o casă plină de vrajbă nu pot să crească copii buni. Când tatăl este impulsiv, iar mama este bârfitoare, fiii sunt nişte proşti, iar fiicele nişte şlampăte.

17:5. Cei care nu-şi bat capul să-şi pedepsească copiii îşi arată lipsa de iubire faţă de ei. Pedeapsa cuvenită şi justă face parte din creşterea unui copil şi ea reprezintă datoria oricărui părinte. Pedepsiţi copilul în copilărie, căci mai apoi va fi prea târziu. Când aţi fost preveniţi să nu fiţi prea apropiaţi de copii, acest lucru nu înseamnă că trebuie să vă purtaţi cu ei cu asprime sau sobrietate.

17:6. Pe Pământ nu se poate ajunge la cea mai înaltă formă de expresie a Dreptăţii şi Adevărului sau la perfecţiunea codurilor de legi. Prin urmare, cel mai bun lucru pe care-l poate face cineva pentru un copil este să-l înveţe să aibă stăpânire de sine şi să-l crească astfel încât să-şi cunoască propria natură. Înţelepciunea Cărţilor Sacre trebuie imprimată în mintea copiilor în conformitate cu nivelul lor de înţelegere. Este de datoria fiecărui părinte să aibă grijă ca copiii lor să primească o învăţătură adecvată.

17:7. Părinţii sunt răspunzători pentru fericirea copiilor lor, de aceea nu trebuie să îi crească în mod iresponsabil. Ei trebuie să vegheze ca copilul să înveţe un meşteşug sau să vadă dacă are o chemare cu ajutorul căreia îşi poate câştiga existenţa. Este de datoria celor care aduc un copil pe lume să vegheze ca acesta să nu crească fără a învăţa nişte lucruri care să îi asigure o anumită ocupaţie; de asemenea, lui trebuie să i se arate care este scopul vieţii şi care este mersul lucrurilor în această lume.

17:8. Copilul crescut bine este cununa părinţilor săi şi le aduce fericire, însă copilul crescut greşit le va pune o greutate în suflet. Un copil are dreptul să le reproşeze părinţilor săi că au eşuat în îndeplinirea obligaţiilor lor sau că le-au evitat, fiindcă nu el a cerut să se nască. Însă

© Biblioteca Spirituală

părinţii nu pot reproşa nimic copilului, căci el a venit din dorinţa lor şi este rodul plăcerii acestora.

17:9. Părinţii trebuie să ţină minte că fructul copacului răsfăţului este amar, iar apele indiferenţei vor stinge nu peste mult timp focurile afecţiunii. Părintele care sădeşte în mod nechibzuit ogoarele fertile ale copilăriei va avea parte de o recoltă slabă atunci când va veni vremea să secere.

CAPITOLUL XVIII - PRIETENI ŞI DUŞMANI

18:1. Singurul duşman real al oricărui om este omul pe care el nu îl înţelege, iar singurul om de care trebuie să vă feriţi este omul care se teme. Este adevărat că un om poate fi judecat de prietenii lui, dar este la fel de adevărat că poate fi judecat şi de duşmani. Cel cu caracter slab nu are duşmani, pentru că inspiră celor din jur milă sau dispreţ. Un duşman declarat nu este neapărat o permanentă sursă de pericol. Acesta este mai bun decât un prieten fals, de aceea nu trebuie să îl urâţi; de fapt, mulţi dintre duşmani sunt vrednici de admiraţie.

18:2. Omul care caută un prieten fără cusururi sau fără slăbiciuni şi eşecuri nu va avea niciodată un prieten, iar acela care afirmă că duşmanul său este rău în toate privinţele este un mincinos. Cineva poate fi sărac în bunuri lumeşti, dar bogat în prietenie, pentru că adevărata avere nu este reprezentată de acumulare unor lucruri neînsufleţite, ci de dobândirea unei prietenii trainice. Măreţia unui om poate fi apreciată după prietenii pe care îi are, dar poate fi şi mai bine apreciată după duşmanii săi.

18:3. Valoarea adevăratei prietenii nu se vede în vremuri de prosperitate, iar prietenilor de vreme bună le cresc aripi atunci când încep să bată vânturi potrivnice. Necazul dă la iveală prietenul, dar în acelaşi timp dezvăluie şi duşmanul. Când loveşte nenorocirea, prietenii falşi fug ca şobolanii, iar vrăjmaşii se adună ca vulturii.

18:4. Nimeni nu poate atinge dezvoltarea spirituală deplină dacă nu a învăţat să respecte drepturile şi părerile celorlalţi. Ajutaţi-i pe alţii pe cărare şi vi se va arăta drumul cel bun.

18:5. Firea omului este de aşa natură, încât se va împotrivi întotdeauna forţei şi constrângerii, dar va ceda în faţa blândeţii şi a argumentelor convingătoare. Forţa reprezintă ultima soluţie şi recunoaşterea eşecului. Puterea aflată în mâinile unui om capabil din toate punctele de vedere este mereu binevenită, însă puterea aflată în mâinile unui om slab constituie o ameninţare.

18:6. Un prieten poate să rănească mai tare decât un duşman, însă şi unul şi altul trebuie aleşi cu aceeaşi prudenţă. Totuşi, rănile provocate de mâna unui prieten sunt mai de dorit decât îmbrăţişările ipotetice ale unui duşman. Fie ca experienţele voastre să vă servească drept călăuze. Cel ce a gustat mierea ştie că este dulce, însă acela care a gustat fructul răului ştie că este amar.

18:7. Nu vă împrieteniţi cu bărbatul curvar, ca nu cumva să aduceţi lupul în stână. Înrobit de dorinţele sale, acesta nu va fi niciodată statornic, ci va fi precum o trestie pe care nu vă puteţi sprijini. Aşa cum câinele iese din coteţ şi se întoarce la locul unde a vomitat, tot aşa şi curvarul este atras înapoi la femeia cu care îşi potoleşte poftele.

18:8. Se spune că între un bărbat şi o femeie nu poate exista o prietenie adevărată, însă acesta este felul de a vorbi al firilor slabe, care împovărează această lume. Atunci când relaţia de iubire dintre bărbat şi femeie este sfinţită aşa cum trebuie şi ridicată cu mult deasupra relaţiilor sordide, între cei doi va putea să existe prietenie.

18:9. Să nu fiţi lipsiţi de entuziasm nici în prietenie, nici în vrăjmăşie, căci caracterul puternic răzbate în toate direcţiile. Nu toţi duşmanii sunt personali, fiindcă şi aceia care se opun cauzei pentru care luptaţi sunt tot vrăjmaşii voştri, aşa cum sunt şi aceia care îi asupresc pe cei săraci şi simpli. Există o vrăjmăşie veşnică între aceia care slujesc cauza binelui şi aceia care slujesc răul, şi între ei nu poate fi pace. A face compromisuri cu răul înseamnă a pângări binele.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XIX - TENDINŢA SPRE RĂU

19:1. Oricine s-a născut pentru a fi pus la încercare în această lume trecătoare este mai degrabă atras de lucrurile rele, decât de cele bune. Partea materială a omului, cu moştenirea sa de stricăciune, este atrasă mai mult de rău decât de bine. Aşadar, binele trebuie învăţat şi promovat, iar răul trebuie dat deoparte şi eliminat.

19:2. Când omul se adânceşte în răutate, pentru a-şi satisface poftele carnale, trupul îl spijină pe de-a-ntregul, iar mădularele sale muritoare reacţionează prompt. Dorinţele animalice şi poftele pândesc aproape de suprafaţă şi au nevoie doar de puţină încurajare pentru a ieşi la lumină. Însă dacă omul este chemat să facă o faptă bună, atunci trupul opune rezistenţă, iar inimii îi lipseşte entuziasmul.

19:3. Acest lucru se întâmplă deoarece impulsurile rele se mişcă liber printre impulsurile bune. Pentru ca acest proces să fie inversat este necesar ca trupul material grosier să fie impregnat cu spiritualitate.

19:4. Impulsurile rele pun presiune asupra trupului muritor şi îşi fac simţită prezenţa într-un mod clar. Numai oamenii cei mai buni sunt cu adevărat suficient de liberi pentru a se ridica deasupra lor şi a le opune rezistenţă. Pasiunile şi nevoile trupeşti sunt nişte agresori din tărâmul răului, care urmăresc să prindă şi să înrobească sufletul. Aceşti agresori trebuie biruiţi, controlaţi şi obligaţi să slujească.

19:5. Tendinţa către rău nu se manifestă doar la aceia care calcă legile oamenilor, ci şi la toţi aceia care încalcă legile superioare. Religia cea Bună nu ar trebui să se ocupe atât de mult de cei care calcă legile lumeşti, căci legile lumeşti pot acţiona împotriva lor, ci ea trebuie să se ocupe de lucrurile superioare, în privinţa cărora legile oamenilor nu au nicio putere. Numărul proscrişilor şi al celor care calcă legea arată în ce măsură îi lipseşte latura spirituală unui popor. Acolo unde nu este lege, va exista nedreptate, fiindcă acestea sunt nedespărţite, aşa cum sunt lumina şi umbra.

19:6. Viaţa spirituală nu poate fi separată de existenţa cotidiană, iar unui popor începe să-i lipsească spiritualitatea atunci când încearcă să separe cele două lucruri. Religiile care stau deoparte şi permit ca acest lucru să se întâmple, dacă nu sunt slujitoare ale răului sunt cu siguranţă nişte apărătoare nevrednice ale binelui. Legile oamenilor trebuie impuse doar atunci când oamenii încetează să-şi mai conducă viaţa după legile spirituale. Aşadar, legile spirituale sunt cele mai înalte dintre toate.

19:7. Datoria religiei este să se ocupe cu legile morale şi cu disciplina, însă atunci când eşuează să-şi ducă la îndeplinire sarcina ea nu mai slujeşte binelui omenirii. Legile oamenilor sunt complet nepotrivite pentru acest scop, după cum arată complexitatea şi numărul lor. Măreţia oricărui popor constă în spiritul său naţional, iar respiraţia acelui spirit este religia.

19:8. Cea care se opune tendinţei către rău este religia, apărătoarea binelui, care trebuie să se dovedească vrednică de această provocare. Căci un apărător prost înarmat, nepregătit pentru luptă sau insuficient de hotărât, nu poate fi de niciun folos, iar popoarele câtorva ţări ar avea nevoie de ceva mai bun.

19:9. Tendinţa către rău se referă la maltratarea trupului şi la excesele nesănătoase, care duc la slăbiciune, apatie şi moarte timpurie. Trupul îndopat cu mâncare adăposteşte un spirit egoist, care i-a lipsit pe alţii de mijloacele de existenţă. Un trup epuizat de desfrâu ascunde un spirit care s-a abandonat răutăţii. De asemenea, această tendinţă se mai referă şi la toate acele lucruri care distrug viaţa sau care dăunează omenirii.

19:10. Însă a duce o viaţă virtuoasă nu înseamnă să vă îndepărtaţi de toţi ceilalţi. Omul trebuie să se retragă din viaţa trăită alături de semenii săi doar atunci când aceştia au renunţat complet să meargă pe drumul binelui şi au apucat-o pe cel al răului. În astfel de cazuri, omul are obligaţia să-şi îndepărteze familia de influenţa nefastă a celor din jur, însă trebuie să ţină minte întotdeauna că datoria lui este să lupte, nu să fugă. Retragerea într-un loc mai puternic, de unde să poată lupta, nu se consideră fugă.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XX - ÎNVĂŢĂTURA ŞI STUDIUL

20:1. *Conştiinţa* este cea mai bună călăuză, iar *experienţa* este cel mai bun profesor. *Natura* este cea mai bună carte, iar *viaţa* este cea mai înaltă şcoală. *Moartea* este ziua cea mare a absolvirii.

20:2. Studiul în sine nu este suficient, căci învăţătura care nu este pusă în practică este inutilă şi duce către viciu. Omul care studiază din copilărie Cărţile Sacre şi aplică învăţăturile lor în viaţă este ca un om care bate fierul cât e cald. Cel care amână studierea lor pentru la bătrâneţe este ca unul care lucrează cu fierul atunci când este rece.

20:3. Studiul, atunci când nu se combină cu munca şi practica, tinde să conducă spre poteca slăbiciunii. Dacă omul nu se ocupă cu o muncă utilă, toate lucrurile învăţate din cărţi au puţină valoare şi nu îl ajută prea mult. Prin urmare, chiar şi omul care se dedică cel mai mult studierii Cărţilor Sacre trebuie să înveţe şi un meşteşug util.

20:4. *Practica* este mai importantă decât *studiul*; căci ce folos că studiezi căile binelui şi vrei să faci bine, dacă nu trăieşti aşa cum este bine? Viaţa trăită bine este o viaţă de acţiune, nu de pasivitate.

20:5. Totuşi, studiul şi învăţătura nu trebuie neglijate, deoarece acestea fac parte din disciplina felului de a trăi. Fără studiu, care duce la cunoaştere, este foarte puţin probabil ca omul să trăiască şi să acţioneaze corect.

20:6. Atunci când vă însuşiţi cunoaşterea, consideraţi că nimic nu este imposibil şi că totul poate fi realizat. Ţineţi minte că tot ce este posibil se va petrece într-o zi. *Calea înţelepciunii* începe printr-o *tăcere atentă*, apoi trece prin *studiu* şi *practică*, după care ajunge la împlinire.

20:7. Cuvintele unui învăţător trebuie să fie nişte impulsuri către bunătate şi învăţătură, nu o alifie care oblojeşte rănile ticăloşiei sau un anestezic care calmează durerile pline de învăţăminte ale vieţii. Aşa cum păstorul călăuzeşte animalele şi le îndeamnă să meargă pe calea cea bună, tot aşa şi cuvântul învăţătorului trebuie să-l călăuzească şi să-l îndrume pe învăţăcel. Cuvintele de valoare nu sunt dulci.

20:8. Un învăţător poate accepta un discipol şi se poate ocupa de el, doar dacă consideră că acela este pregătit să înveţe şi să se instruiască. Învăţătorul care nu reprezintă un bun exemplu sau care nu respectă învăţăturile sale este nevrednic de poziţia lui şi trădează încrederea discipolului.

20:9. Omul care pune în practică preceptele *Cărţilor Sacre* şi susţine învăţăturile lor este mai bun decât acela care studiază cu râvnă şi explică bine, însă eşuează în a pune în practică acele lucruri.Un învăţător ipocrit este cel mai netrebnic dintre ipocriţi.

20:10. Discipol este acela care urmează un maestru religios, şi este mai bine să fii discipolul unui om înţelept decât maestrul unor ignoranţi. Căutaţi întotdeauna să vă perfecţionaţi şi să progresaţi în cunoaştere, căci acestea sunt scopurile unui discipol.

20:11. Omul care este sârguincios şi atent atunci când studiază, dar care nu este la fel în vorbă şi faptă, are un caracter slab şi înclină către ipocrizie. Omul care învaţă, dar nu pune în practică lucrurile învăţate, este ca unul care seamănă fără să strângă recolta. Este ca un om care sapă o fântână, dar nu scoate niciodată apă.

20:12. Scopul învăţăturii este acela de a putea deosebi binele de rău şi lucrurile utile de cele vătămătoare. Nu trebuie să vă bateţi joc de lucrurile utile şi bune, indiferent de persoana care le promovează. Oare aţi lua otravă dacă v-ar fi dată de prietenul vostru sau aţi refuza să vă lăsaţi duşmanul să vă panseze o rană?

20:13. Omul care este plin de învăţătură şi cunoaşte toată înţelepciunea *Cărţilor Sacre*, dar care nu pune în practică ceea ce ştie, este ca un copac cu multe ramuri, dar cu o rădăcină puţin adâncă. Bate vântul şi îl pune la pământ, unde va putrezi repede. Omul cu multă învăţătură şi cunoaştere, dar fără tărie de caracter, este ca un vas fragil umplut cu un lichid preţios. Dacă este mânuit cu brutalitate, se sparge, iar conţinutul se iroseşte.

20:14. Binele izvorăşte din Divin, iar acolo la sursă nu este contaminat de rău. El reprezintă ceea ce se armonizează cel mai mult cu divinitatea, pe când răul este ceea ce se armonizează cel mai puţin. Binele este calitatea absolută, ceea ce răul nu este; prin urmare, chiar

© Biblioteca Spirituală

şi acolo unde există cea mai mare concentrare de rău trebuie să existe şi o fărâmă de bine. Aşadar, nu există nicio formă de rău, în om sau în afara lui, din care să nu poată fi scos şi ceva bun, însă firea omului este de aşa natură, încât trece cu vederea lucrul acesta. Fiind înglobat în materie, răul este mult mai uşor de sesizat. Ţineţi minte că şi în răul cel mai mare există un grăunte de bine, care dacă este scos la lumină vă poate fi de folos.

20:15. La final, este bine să ştiţi că atunci când căutaţi un maestru religios trebuie să îl alegeţi cu atenţie. Când vine vorba de religie, toate forţele răului sunt gata să vă înşele şi să vă inducă în eroare. Dacă cel pe care aţi vrea să îl alegeţi ca maestru caută popularitate sau vrea să iasă în evidenţă, feriţi-vă de el ca de ciumă, căci acela este un profet mincinos.

CAPITOLUL XXI - CUVÂNT PENTRU PROFEŢI ŞI PREDICATORI

21:1. Adevăratul profet este un mesager care a auzit un glas vorbind de departe. Poate că mesajul nu a fost bine auzit sau poate că îl transmite deformat şi cu greşeli, însă dacă el reprezintă efortul unui om sincer, atunci are o anumită valoare.

21:2. Cuvintele unui adevărat profet nu îşi pierd valoarea din cauza faptului să există mulţi profeţi mincinoşi. Nimeni nu a încercat vreodată să falsifice un lucru lipsit de valoare. Viţa de vie este judecată după vinul pe care-l produce nu după frunzele ei şi după felul în care arată. Produsul final este cel care contează.

21:3. Modelul Creaţiei Divine este minunat, iar funcţionalitatea sa este complicată. Există numeroase fire, iar pregătirea lor necesită un proces îndelungat. Sunt mulţi ţesători; însă puţini pot înţelege măreţia lucrării, în timp ce niciunul nu poate pricepe întregul. Prin urmare, cei care arată altora modelul pe care să-l lucreze nu ar trebui să-şi dea cu părerea asupra unor lucruri aflate dincolo de ceea ce ei pot vedea.

21:4. Aşa că dacă sunteţi nişte profeţi care aţi fost aleşi pentru a călăuzi, nu vă depăşiţi competenţele şi nici nu încercaţi să descrieţi lucruri aflate dincolo de puterea voastră de a vedea. Mergeţi înainte cu curaj şi încredere, iar glasul Divinităţii vă va arăta semnele din lungul drumului şi vă va lămuri semnificaţia lor.

21:5. Când veţi sta în picioare şi veţi transmite mesajul, în jurul vostru se vor aduna mulţi ipocriţi care vor spune că ei cred în cuvintele voastre. Şi vorbele lor s-ar putea să vă amăgească, căci ele sunt doar o mantie care acoperă adevăratele lor veşminte, aşa că din cauza ipocriziei acestor oameni, cei care altfel v-ar fi ascultat cuvintele vă vor întoarce spatele dezgustaţi. Prin urmare, când faceţi prozeliţi, aveţi grijă să vă feriţi de ipocriţi şi de cei cu inima slabă, fiindcă aceştia vă vor trage în jos.

21:6. Să nu vă fie teamă să vorbiţi atunci când oamenii ascultă ce aveţi de spus, dar trebuie să ştiţi şi când să păstraţi tăcerea. Este inutil să irosiţi cuvintele atunci când ştiţi că nu veţi fi ascultaţi. Va trebui să vă luptaţi cu mulţi aşa-zişi profeţi, ale căror vorbe sunt ca nişte bijuterii frumoase care se revarsă de pe nişte buze de argint. Ele atrag atenţia multora dintre aceia care ascultă doar pentru plăcere şi astfel vor fi induşi în eroare.

21:7. Unii vor veni la voi şi vor susţine că au fost convertiţi la cauza voastră, dar cuvintele pe care le rostesc nu au mai multă consistenţă decât aerul pe care călătoresc. Vorbele lor nu reflectă ceea ce au în inimă, iar ipocrizia lor îi aşază printre cei osândiţi.

21:8. Alţii vor veni pregătiţi să accepte doar parţial ceea ce spuneţi şi să slujească cu reţinere. Dacă prin ceea ce fac au parte de lucruri bune, atunci consideră că efortul lor este suficient, însă dacă vor da de greu, vor renunţa. Astfel de oameni au un caracter slab şi nu vor profita prea mult de pe urma învăţăturilor, pentru că mai întâi trebuie să se schimbe. Prima datorie a Religiei Bune nu este să propovăduiască Divinul, ci să-i înveţe pe oameni cum să se schimbe. Scopul primordial este acela de a-i face pe oameni mai buni.

21:9. Să nu spuneţi niciodată altora cum să trăiască sau cum să-şi conducă viaţa, până când nu aţi pus în practică propriile învăţături. Mai întâi practicaţi ceea ce-i învăţaţi pe alţii, şi abia apoi îi veţi putea instrui pe baza experienţei voastre. Învăţătorul ipocrit îşi trădează cauza.

21:10. Puteţi să predicaţi tuturor acelora care se adună în jurul voastru, însă discipolii

© Biblioteca Spirituală

trebuie să vi-i alegeţi cu grijă. Nu vă irosiţi timpul cu oamenii proşti sau naivi, ori cu aceia care nu vor să o apuce pe drumul spiritualităţii. Întotdeauna să explicaţi într-o asemenea manieră, încât cuvintele voastre să nu poată fi interpretate greşit. Nu vă aşteptaţi ca oamenii să ceară mereu explicaţii atunci când nu înţeleg, întrucât s-ar putea ca înţelegerea lor greşită să îi mulţumească sau să evite să vorbească.

21:11. Uneori, un predicator îi poate dojeni cu furie pe ascultătorii săi, pentru că inima i se agită, şi din această cauză unii s-ar putea să se simtă ofensaţi. Aceştia vor trece cu vederea calităţile lui bune şi îi vor căuta defectele. Poate că vor spune, „Acest om predică toleranţa şi stăpânirea de sine, dar se ridică împotriva noastră cu ostilitate şi furie". Aşadar, înainte să începeţi să predicaţi, întăriţi-vă firea, în aşa fel încât dacă va trebui să-i dojeniţi pe oameni pentru purtarea lor, să o faceţi cu iubire şi reţienere.

21:12. Nu dezbateţi cu capul înfierbântat şi nu intraţi în dispute cu ascultătorii voştri, ci vorbiţi-le cu bândeţe şi reţinere. Nu uitaţi că indiferent care este credinţa lor, aceasta cuprinde multe lucruri bune, împotriva cărora nu aveţi ce să spuneţi. Răul este acela care contaminează binele; el trebuie căutat şi distrus.

21:13. Nu discutaţi şi nu vă contraziceţi cu aceia care sunt bine instruiţi într-o altă doctrină, decât dacă şi voi sunteţi la fel de bine instruiţi în a voastră şi la fel de informaţi în privinţa doctrinei lor. În toate disputele şi discuţiile, omul prost informat poate fi doborât cu un pai. În arena dezbaterii, omul lipsit de cunoaştere atacă înarmat cu o trestie.

21:14. Celelalte doctrine au propriile cărţi, iar cea mai bună carte este aceea care este de cel mai mare folos. Într-o carte, Adevărul poate fi descris într-un fel, iar într-o altă carte poate fi descris diferit, însă acest lucru nu înseamnă că una este corectă şi cealaltă greşită. Adevărul nu umblă neacoperit, dar omul înţelept îl caută acolo unde vălul este mai subţire.

21:15. Veşmintele exterioare are unei religii nu sunt importante, fiindcă cele luxoase pot ascunde un trup purulent, pe când veşmintele sărăcăcioase pot ascunde unul sănătos. Nu daţi atenţie sticlei, ci concentraţi-vă atenţia asupra conţinutului ei. O sticlă diformă poate avea în ea un vin vechi, în timp ce una bine făcută poate avea un vin nou.

21:16. Dacă chemarea voastră este aceea de a predica, atunci spuneţi celorlalţi toate cuvintele pe care le consideraţi a fi adevărate cu privire la Divin şi la divinitatea din oameni. Nu daţi atenţie celor care vor să vă descurajeze, ci păşiţi hotărâţi pe urmele Adevărului. Cei mai puţin iluminaţi sunt aceia care îşi închid urechile atunci când aud glasul înţelepciunii.

21:17. Dacă vi s-a dat darul vorbirii, astfel încât adversarii voştri sunt copleşiţi de un potop de cuvinte, nu vă proclamaţi victoria. Omul nu este convertit doar pentru că a fost redus la tăcere. Avocatul care aduce cele mai bune argumente s-ar putea să nu câştige procesul, iar cel ce rosteşte cele mai bune cuvinte s-ar putea să nu fie de partea adevărului.

21:18. Deşi nu puteţi face cunoscută Creaţia Divină, puteţi să scoateţi în evidenţă Ordinea Divină. În jur există tot felul de semne, care se manifestă în ordinea şi mersul stelelor, în succesiunea anotimpurilor, în frumuseţea şi bogăţia Naturii şi în legile care guvernează creşterea şi decăderea.

21:19. În zorii zilei Adevărului, chemarea la cauză va fi vestită de profeţii predicatori. Dacă veţi fi sortiţi să vă număraţi printre ei, atunci trebuie să vă consideraţi norocoşi printre oameni. Chemaţi-i pe toţi să meargă pe calea Advărului împreună cu voi, dar faceţi acest lucru cu cuvinte simple, cu argumente luminoase şi cu înţelepciune. Nu pierdeţi timpul cu polemici, ci convingeţi cu blândeţe şi călăuziţi paşii adepţilor voştri pe drumul cel bun.

21:20. Cei care răspund chemării să susţină cauza nu trebuie să creadă că vor ieşi din luptă nevătămaţi. Dacă sunteţi dintre aceia care suferă, nu treceţi la represalii, ci faceţi în aşa fel încât acele lucruri să nu se mai repete. Arătaţi-vă tăria de caracter îndurând cu răbdare şi veselie, însă nu vi se cere să fiţi docili.

21:21. Înduraţi toate încercările prin care veţi trece cu răbdare şi tărie morală, fiindcă acestea vă sunt utile. Nu vă tulburaţi în mod excesiv dacă nu vi se dă crezare, nici nu fiţi supăraţi pentru faptul că atât de mulţi oameni îşi trădează natura şi destinul. Voi nu puteţi face nimic altceva decât să-i preveniţi şi să le cereţi să-şi facă datoria şi să-şi îndeplinească obligaţiile. Inima

© Biblioteca Spirituală

voastră să nu se tulbure în faţa subtilităţii argumentelor lor; ţineţi minte că oamenii amăgiţi cred întotdeauna în iluziile lor.

21:22. Concentraţi-vă asupra celor tineri, căci învăţându-i pe ei este ca şi cum aţi grava cuvinte în metal, pe când a-i învăţa pe cei bătrâni este ca şi cum aţi scrie cuvinte pe nisipul de pe ţărmul mării. Însă învăţătura trebuie oferită de către cei bătrâni, căci cei care caută înţelepciunea la cei tineri sunt ca un om care mănâncă un strugure crud din vie sau care bea vin tare din butoi.

21:23. Religia Bună nu se va ocupa să facă bani şi să obţină profit; deşi nu este nimic rău în aceste lucruri dacă scopul este unul bun. Când cineva face bani şi obţine profit, scopul este acela care contează. Cei care predică Religia cea Bună nu trebuie să accepte bani într-un fel în care oamenii să creadă că aceasta nu este altceva decât o altă modalitate de a-şi câştiga existenţa. Învăţătorul vrednic de laudă este acela care îşi câştigă existenţa prin iscusinţa sa sau prin muncă.

21:24. Totuşi, dacă cineva se dedică progresului cauzei şi îşi sacrifică oportunităţile în alte direcţii, acesta va putea primi un venit pentru serviciile sale. Cel care s-a dedicat pe de-antregul unei cauze se poate aştepta în mod firesc ca şi cauza să îi asigure cele necesare vieţii.

21:25. Predicatorul dedicat slujirii nu trebuie să fie prea mofturos, căci pentru a te lupta cu cei ce se bălăcesc în noroi trebuie să intri şi tu în noroi. Nici nu trebuie să fie intolerant cu aceia care au credinţe ciudate, căci fiecare om crede că religia lui este cea corectă.

21:26. Vestitorii Religiei Bune trebuie să fie oameni integri şi cu un caracter puternic, pentru că o cetate nu se construieşte pe o temelie şubredă, iar zidurile groase nu se ridică întro mlaştină. Predicatorul care se dedică cu adevărat unei Divinităţi a Iubirii şi Bunătăţii devine el însuşi o manifestare a acelor calităţi.

21:27. Omul nu poate ajunge la desăvârşire aici pe Pământ, dar trebuie să aspire către ea. Ce se aşteaptă de la el este un efort sincer şi onest, fără niciun fel de ipocrizie sau rezerve. Planul Divin presupune ca omul să aleagă binele în mod conştient, în timp ce este permanent ispitit şi pus sub presiune să facă altceva. Aceasta înseamnă că omul este liber să aleagă şi răul.

21:28. Omul alege răul şi nu binele din două motive; fie că acela este drumul cel mai uşor, fie că este cel mai ispititor. În consecinţă, Religia cea Bună trebuie să se preocupe mai întâi de întărirea caracterului şi de coloana vertebrală a moralităţii, căci acestea constituie singura temelie pe care se poate ridica palatul spiritualităţii.

21:29. Acum multe veacuri, omul a apucat-o pe un drum greşit şi s-a rătăcit şi mai mult din cauza călăuzelor care nu au avut o suficientă cunoaştere. Acestea cunoşteau direcţia generală, însă hărţile lor erau greşite. Acum, omul s-a rătăcit în mlaştinile sterilităţii spirituale şi degradării morale. Privirea lui nu poate străpunge ceaţa groasă a trecătoarei iluzii materiale, care l-a învăluit. Şi-a pierdut toată încrederea în călăuzele sale şi se simte trădat, abandonat şi singur.

21:30. Drumeţul rătăcit trebuie revigorat cu o înghiţitură de curaj moral. El trebuie întărit şi revitalizat cu o credinţă care să-i ofere o coloană vertebrală spirituală. Religiile care tolerează caracterele slabe, oamenii docili şi slugarnici, pe cei ignoranţi şi pe cei care nu cugetă, trebuie înlăturate. Omului trebuie să i se dea ce are nevoie, nu ce merită. Trebuie să i se arate semnificaţia şi scopul vieţii, ca să nu o mai irosească. El trebuie să ştie că ceea ce i se întâmplă pe Pământ fie s-a hotărât dinainte, fie este rezultatul acţiunilor sale, dar toate aceste lucruri îi vor fi de folos în altă parte. În prezent, aşa cum a fost întotdeauna, omului i se spune să caute inspiraţia în afara lui. În lumina zorilor noi, el trebuie învăţat să caute inspiraţia divină în interiorul său.

12:31. Acesta nu este ceasul zorilor, pentru că mai este multă vreme până atunci, de aceea aceste cuvinte nu sunt altceva decât nişte săgeţi trase în direcţia de unde care răsare soarele. Cel care le scrie acum, nu le va pune niciodată în practică, căci un copil născut prematur are puţine şanse să supravieţuiască. Corabia nu se lansează la apă în timpul revărsărilor, iar omul are parte de recoltă doar dacă a semănat la timpul potrivit.

21:32. Nu vă descurajaţi dacă rezultatele predicilor voastre nu se văd, căci fiţi siguri că dacă binele este semănat aşa cum trebuie, cu siguranţă că va prinde rădăcini. Dacă ascultătorii voştri sunt oameni inteligenţi, atunci vorbiţi-le cu profunzime, dar dacă sunt oameni care

© Biblioteca Spirituală

trudesc, care nu sunt dăruiţi cu intelect sau care nu sunt înzestraţi în privinţa cuvintelor, atunci instruiţi-i cu ajutorul parabolelor şi poveştilor inspirate din mediul lor de viaţă.

21:33. Când Divinul are intenţia de a chema un om la o slujire mai înaltă, este sigur că acel om va fi disciplinat mai întâi prin suferinţă. S-ar putea să fie pus la încercare prin muncă fizică, prin foamete sau lipsuri, ori s-ar putea să fie încercat în focurile necazurilor şi tulburărilor. Fiecare acţiune a sa va fi stânjenită şi fiecare efort va duce la frustrare. Prin astfel de mijloace, caracterul lui va fi întărit, iar hotărârea îi va creşte. Înţelegerea şi compasiunea vor spori şi ele.

21:34. Ca să înveţe, oamenii trebuie să greşească, iar reformarea caracterului se realizează adesea prin constrângere. Dar asta nu înseamnă că toată lumea obţine avantaje de pe urma încercărilor vieţii, căci multe firi slabe cedează în faţa lor, iar apoi slăbiciunea lor le devorează. Doar aceia vor profita, care îşi dau seama că au ceva de câştigat şi vor căuta câştigul respectiv sau aceia care, chiar dacă nu sunt conştienţi de foloasele pe care pot să le tragă, se ridică totuşi deasupra încercărilor la care sunt supuşi.

21:35. Nu este nimic în neregulă cu Tărâmul Spiritual şi nici cu lumea nu este nimic în neregulă, doar acţiunile oamenilor sunt greşite. Ce este nelalocul lui şi trebuie remediat este omul însuşi. Prin urmare, Religia cea Bună trebuie să-l înveţe pe om să fie fericit şi mulţumit în sinea lui şi să se ridice deasupra condiţiilor sale de viaţă. Însă multora le lipseşte această abilitate şi sunt fericiţi doar atunci când împrejurările şi condiţiile sunt favorabile, dar se descurajează şi se întristează repede atunci când lucrurile merg împotriva lor sau nu sunt pe placul lor. Dezamăgirea şi îngrijorarea apar atunci când gândurile unei persoane sunt centrate asupra ei însăşi, iar dorinţele vătămătoare se nasc atunci când se urmăreşte propria satisfacţie. A căuta lucrurile şi împrejurările care sunt plăcute şi a le evita pe cele care nu sunt, înseamnă a o porni pe poteca alunecoasă care duce spre groapa suferinţei. Drumul spre degradare morală este larg, neted şi merge tot timpul la vale.

21:36. Oamenii trebuie să ştie că atunci când traversează deşertul arid al materialismului, vor fi însetaţi şi înfometaţi de dorinţe şi pofte. Picioarele li se vor împletici prin nisipurile tristeţii şi suferinţei. Nu vor găsi odihnă decât atunci când vor ajunge la apele răcoroase ale spiritualităţii, din care vor bea şi se vor răcori. Iar ca să poată arunca o privire asupra Luminii Divinităţii, vor trebui să străpungă furtunile de praf ale pasiunii, mirajele înşelătoare şi norul întunecat al ignoranţei morale. De asemenea, oamenii vor trebui să înţeleagă că fantomele înşelătoare ale simţurilor sunt nişte lucruri irelevante, lipsite de substanţă.

21:37. Lucrurile apar deoarece este nevoie de ele, iar atunci când Religia cea Bună îşi va deschide braţele către oameni, va fi tocmai din acest motiv. Până atunci, nu este rău ca aceştia să venereze simbolurile care inspiră teamă şi să participe la litaniile cu care numeroasele religii trezesc spiritul la viaţă. Acestea, într-adevăr, ajută spiritul să se lepede de atracţiile grosiere şi elevează sufletul. În cazul acestor forme elementare de închinare, obiectul venerat nu contează, căci fiecare credincios îşi formează o imagine proprie despre ce se ascunde în spatele lui, în funcţie de nivelul său de dezvoltare. Astfel, se pregăteşte drumul pentru venirea Luminii.

21:38. Nicio activitate a omului nu este atât de învăluită în ignoranţă, atât de absurdă şi vătămătoare, cum este intoleranţa religioasă sau prejudecata că o formă de credinţă exterioară este mai bună decât alta. Toţi credincioşii au în vedere aceeaşi destinaţie şi fiecare merge pe drumul pe care-l consideră a fi cel mai potrivit. Fantomele sunt acelea care îi fac pe oameni să se lupte pentru cauze obscure şi să sfârşească mistuiţi în gropile învăpăiate ale urii. De ce au ales ei un lucru în detrimentul altuia? Doar pentru că acea religie pe care o sprijină este un accident din naştere şi din creştere. Omul îşi ţese tristeţea din aceleaşi materiale care i-au fost date pentru a se împodobi şi a fi plin de slavă.

21:39. Răspunsurile date de toate religiile adevărate sunt inspirate din dorinţa de a satisface anumite necesităţi. Acestea diferă în funcţie de loc, de timp, de împrejurări şi de nivelul de dezvoltare a oamenilor, însă toate religiile adevărate au în comun acest lucru: ele răspund la ceva ce clocoteşte în fiinţa omului. Când ritualurile unei religii au devenit o rutină şi şi-au pierdut semnificaţia, atunci religia respectivă este pe cale să moară.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XXII - RELIGIA CEA BUNĂ

22:1. Aceasta nu este nici o reţetă pentru mântuire, nici o formulă pentru credinţa oarbă. Nu este ceva care ţine doar de doctrină şi nu trebuie impusă o credinţă rigidă şi dogmatică, cu toate că de la aceia care îi urmează lumina se aşteaptă să dea dovadă de loialitate şi unitate. Religia cea Bună nu este atât o credinţă sau o doctrină, ci mai degrabă un fel de a trăi. Ea reprezintă felul de a trăi al unei comunităţi de spirite înrudite, care au aceeaşi destinaţie şi împărtăşesc aceeaşi aventură, cu toate pericolele şi tulburările ei, în căutarea drumului cel mai bun pe care să meargă împreună.

22:2. Nu este o religie a tristeţii şi disperării. Nu caută să îmbuneze sau să constrângă vreo Fiinţă, căci ea slujeşte unei Divinităţi aflate mai presus de asemenea lucruri. Nu este o religie care promovează umilinţa şi slugărnicia, ci ea caută să dea la iveală măreţia omului. Este o religie a bucuriei şi speranţei, a aspiraţiilor şi idealurilor înalte. Ea se bazează pe principiile cele mai înalte ale Adevărului, Dreptăţii şi Bunătăţii. Aspiră la binele suprem pentru întreaga omenire şi crede în sacralitatea vieţii, a iubirii şi a familiei. Ea sfinţeşte vatra şi căminul.

22:3. Este o religie practică, care propovăduieşte doctrina progresului necontenit. Ea stabileşte standardul după care să trăiască oamenii, în aşa fel încât să devină mai buni, şi le permite să trăiască în pace şi armonie cu ceilalţi. Ea pune preţ pe valori cum sunt curajul, îndrăzneala, tăria morală şi fermitatea. Ea susţine virtuţile simplităţii, răbdării, purităţii şi blândeţii. Nu este o religie a constrângerilor excesive sau a dogmelor înguste, şi nu crede în mortificarea inutilă a trupului. Ea ţine cont de faptul că omul este o fiinţă duală şi apără atât demnitatea spiritului, cât şi pe cea a trupului muritor. Ea nu face promisiuni deşarte referitoare la mântuire sau la izbăvire şi nu se întemeiază pe un sistem de indulgenţe, recompense sau promisiuni. Ea prezintă şi explică principiile răspunderii personale, ale propriilor îndatoriri şi eforturi. Principalele sale obiective sunt acelea de a duce la îndeplinire Planul Divin şi de a sluji omenirea. Aceasta este o religie care trebuie trăită, nu se bazează numai pe credinţă. Ea se exprimă prin fapte, nu prin vorbe, prin acţiuni utile, nu printr-o supunere oarbă. Este mai interesată în aducerea la lumină a binelui ascuns, decât în ritualuri exterioare. Religia cea Bună se ocupă de tot ce este necesar pentru dezvoltarea spiritului, iar scopul ei este acela de al îmboldi pe om să urce către divinitate.

22:4. Scopul unei religii este să slujească, însă nu poate face acest lucru dacă se concentrează numai pe problemele de ordin spiritual, deoarece ea are şi obligaţia de a impune un standard moral. O religie valoroasă nu îşi poate permite să se separe de viaţa cotidiană. Dacă face acest lucru, înseamnă că nu îşi merită locul în societate. Ea trebuie să se preocupe de felul în care trăiesc oamenii, de modul în care îşi desfăşoară treburile zilnice, de relaţiile pe care le au unii cu alţii.

22:5. Religia este reacţia omului la existenţa sa pământească şi răspunsul la provocările mediului său de viaţă. Prin urmare, religia este modalitatea cea mai accceptabilă prin care acesta îşi poate exterioriza trăirile şi dorinţele interioare. Vocea tăcută şi insistentă a Divinului îl cheamă pe om să iasă din adâncurile fiinţei sale, iar aceea care îl călăuzeşte şi îl îndrumă către El este ceea ce numim „religie”.

22:6. Divinul este ascuns de oameni şi este acoperit cu vălul firmamentului, iar această separare, acest sentiment de izolare, reprezintă sursa şi baza religiei. Divinul şi omul, focul şi scânteia, care acum stau separat, îşi doresc să se unească, iar această dorinţă se exprimă prin intermediul reliegiei.

22:7. Omul, persoana, este ca un miel care s-a separat de mama lui, izvorul vieţii, şi sa pierdut în ceţurile muntelui. El este o creatură singuratică, împinsă de colo-colo de dorinţe, târâtă înainte de corzile nemiloase ale timpului, împovărată peste măsură de mortalitatea fiinţei sale fragile şi bântuit mereu de fantomele schimbării şi degradării, care îl însoţesc. Singura lui încurajare este lumina divinităţii, pe care o vedea neclar la mare distanţă, iar singura consolare este religia.

22:8. Însă adesea şi religia oferă o mângăiere rece şi o încurajare nesemnificativă; prin

© Biblioteca Spirituală

urmare, Religia cea Bună trebuie să fie o adevărată mângâietoare şi apărătoare. Ea îl va învăţa pe om că la capătul drumului există un liman fericit şi o destinaţie bună. Îi va arăta că este inutil să încerce să fugă de viaţă şi că nu poate scăpa de încercările la care îl supune. Viaţa îi este dată omului cu o intenţie şi cu un scop, iar el poate realiza divinitatea doar dacă experimentează mai întâi realităţile existenţei de aici şi dacă se ridică deasupra lor.

22:9. Standardele impuse celor care urmează lumina Religiei Bune vor fi acelea deja stabilite în Cărţile Sacre ale vremurilor care au trecut, căci înţelepciunea nu este tânără şi lipsită de experienţă. Aceste standarde nu trebuie să apese prea greu asupra oamenilor, aşa cum se întâmplă cu unele impuse sub mantia ignoranţei. Aceasta este Religia Luminii şi ea este în conformitate cu tendinţele omului. Ea susţine că fiecare om este un moştenitor al divinităţii şi, prin urmare, este capabil să trăiască în mod virtuos şi să progreseze în viaţă.

22:10. Conceptul de virtute susţinut de Religia cea Bună nu este numai de faţadă, căci el afirmă că bunătatea se exprimă prin fapte şi prin felul de viaţă, nu prin credinţe sterile şi ceremonialuri fără niciun scop. Ea este ca un stejar puternic, care îşi leapădă frunzele şi le înlocuieşte la timpul cuvenit. Rădăcinile sale continuă să se extindă, iar trunchiul se îngroaşă mereu şi devine tot mai mare.

22:11. Religia cea Bună crede că omul este instumentul Divinului şi locţiitorul Lui pe Pământ; că omului i s-au încredinţat anumite responsabilităţi şi îndatoriri, pe care dacă le evită va avea de suferit; că sufletul este neumuritor, iar trupul este muritor, şi că omul poate atinge divinitatea doar prin eforturile sale. El nu poate fi mântuit de nimeni altcineva, decât de el însuşi.

22:12. Sunt unii care preferă să se închine unor divinităţi mai puţin importante; alţii îşi fragmentează credinţa în mai multe părţi şi fiecare dintre ei este mulţumit cu partea sa şi ia în derâdere părţile altora. Aceste divinităţi numeroase sunt ca mirajele de pe nisip, care par a oferi ape răcoroase, dar nimeni nu şi-a astâmpărat setea cu ele. La lăsarea întunericului, mirajul dispare, iar acela care a mers prin nisip către el este pierdut.

22:13. Şi în privinţa credinţei, ca şi în cazul altor lucruri, oamenii trebuie să fie organizaţi, însă nu atât pentru binele lor, deşi adesea aceasta este scuza, ci pentru a ţine sub control tendinţa firească a omului către apatie şi lipsă de răspundere. Deşi este adevărat că cu cât oamenii sunt mai puţin responsabili şi hotărâţi, cu atât mai mult trebuie organizaţi şi controlaţi, este la fel de adevărat că cu cât sunt mai organizaţi şi controlaţi, cu atât mai puţin responsabili şi hotărâţi tind să devină. Şi aici, ca şi în cazul altor lucruri, trebuie găsit un anumit echilibru. Prin urmare, atunci când o religie propovăduieşte faptul că oamenii trebuie să fie responsabili şi hotărâţi, nu este bine ca ea să încerce să-i organizeze şi să-i controleze prea mult. Însă nu trebuie să uităm că fără conducere, organizare şi disciplină nu s-a câştigat nicio bătălie.

22:14. Religia cea Bună trebuie să facă mai mult decât să producă oameni buni. Religiile populare aflate în cadrul hotarelor civilizaţiei deja produc oameni buni, însă nu produc oameni inspiraţi de divinitate sau oameni care să se ridice mai presus de bunătate.

22:15. Religia cea Bună nu va acccepta doctrina actuală care spune că omul care suferă înseamnă că a făcut ceva rău sau că a ofensat vreo divinitate. În loc de acest lucru, ea va susţine că omul care suferă trece printr-una din încercările vieţii de care nu poate scăpa şi astfel va putea fi ales pentru o slujire mai înaltă. Totuşi, ea trebuie să recunoască că suferinţa nu trebuie acceptată în mod pasiv. Nu numai că omul trebuie să lupte contra ei, dar toţi ceilalţi sunt obligaţi să îl ajute pe cel care suferă. Încercările şi testele vieţii nu sunt lucruri pe care să le îndurăm în mod pasiv, ci ele sunt provocări cărora trebuie să le facem faţă şi pe care trebuie să le biruim.

22:16. Religia cea Bună trebuie să stabilească o tradiţie a slujirii, care poate fi transmisă din generaţie în generaţie. De asemenea, ea trebuie să înfiinţeze un nucleu compatibil de oameni de unde să se propage, dar nu numai cu ajutorul predicilor şi al învăţăturilor, ci mai ales prin exemplul oferit. Fiecăruia dintre adepţii săi, ea trebuie să îi transmită mesajul: „Nu contează dacă cineva face mult sau puţin, ci cel mai important este dacă face întotdeauna ceea ce poate mai bine şi dacă îşi îndreaptă acţiunile către realizarea Planului Divin”.

22:17. Religia cea Bună există chiar şi acum, căci aceasta este credinţa celor puţini care îi îngrijesc sămânţa. Ea este limitată la un număr mic de oameni, care transmit torţa mai departe,

© Biblioteca Spirituală

iar acest lucru trebuie să continuie până când va veni ziua care a fost rânduită. Între timp, nu se poate spune că omenirea este slujită rău de religiile ei numeroase, însă va veni şi ziua în care acestea nu vor mai fi necesare, iar aceasta este ziua în care se va naşte copilul care va avea parte de moştenirea omului din vechime.

BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: "***Cartea crengii de argint***":

1:14. "***Singura concluzie la care poate ajunge un om inteligent este că toate marile scripturi, dacă sunt citite aşa cum se cuvine şi dacă sunt înţelese cu adevărat, provin dintr-o singură sursă. Toate sunt de inspiraţie divină, însă claritatea revelaţiei variază considerabil, aşa cum se întâmplă şi cu puritatea transmiterii ei. Fiecare dintre ele răspunde anumitor necesităţi şi satisface anumite capacităţi spirituale specifice, însă orice scriptură diluează Adevărul şi reduce strălucirea luminii. Aceste lucruri sunt esenţiale, deoarece Adevărul poate fi văzut numai atunci când divinitatea din sinea omului se trezeşte; din acel moment, scripturile nu mai sunt de niciun folos***."

© Biblioteca Spirituală